75 років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXV. Ч. 100. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 28-го ТРАВНЯ 1968 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, MAY 28, 1968 No. 100. VOL. LXXV.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Понеділок, 27 травня, 1968

В АМЕРИЦІ

БІЛИЙ ДІМ ДОМАГАЄТЬСЯ ГНУЧКОГО закону в справі торгівлі з комуністичними европейськими державами, щоб Президент мав вільну руку давати полегші деяким комуністичним державам та зменшувати мито від експортованих ними товарів. Тепер треба б дати торговельні полегші Чехо-Словаччині та Румунії але Президент не може сам цього зробити, бо закон на це не дозволяє. Конгресмен республіканець із Іллиной Пол Фіндлі вніс поправку до торговельного закону в цій справі. Давніше Конгрес не погоджувався на більші повновласті для Президента в справі торгівлі з комуністами.

КАНАДІЙСЬКИЙ УРЯД РОЗПОРЯДИВ, щоб совєтський військовий аташе, підполковник В. С. Діденко негайно виїхав із Канади. Це сталося у відплату за те, що совєтський уряд вигнав канадійського військового аташе, підполковника Дж.В. Вотсона. Вотсон і його дружина їздили транссиберійською залізницею до Японії. До їхньої переділки вдерлася група росіян силою і побила обоїх Вотсонів, яких треба було лікувати на совєтському кораблі і в Японії. 24-го травня Вотсони мусіли виїхати з Москви через Фінляндію до ЗСА, а того ж дня Діденко виїхав із Оттави до Москви.

БЕРРІ ГОЛДВОТЕР ВИГРАВ $75,000 як винагороду за те, що журнал „Факт" знеславив його тим способом, що в жовтні 1964-го року одне своє число присвятив тодішньому республіканському кандидатові сенаторові Беррі Голдвотерові. Оскаржений був видавець журналу, який тепер не виходить, — Ралф Гінцбург. Судова розправа тривала три тижні, суд присяжних складався з 9-ох чоловіків і 3-ох жінок. В журналі знеславлено Голдвотера перед самими виборами. Там про нього писали як про „гомосексуаліста", називали його „немужчиною", параноїком, подібним до Гітлера в поведінці і садистом. Оборонець Гінцбурга заповів апеляцію від засуду.

КОНГРЕС НЕ СХВАЛИВ НА ЦІЙ СЕСІЇ законопроєкту про охорону авторських прав, хоч Уряд охорони авторських прав дуже старався про це, щоб змінити закон, який обов'язує вже від 59-ох років і перестарівся внаслідок великих успіхів технології. Новий законопроєкт узгляднює телевізійні й радіові передачі та ті „музичні машини", які стоять по ресторанах і барах та передають музику з плит. За них мали б платити гонорар. Новий проєкт охороняє авторські права авторів впродовж їхнього життя та ще 50років після їхньої смерти. Конгрес має продовжити теперішній закон до 31-го грудня 1969-го року.

ВИБОРЦІ НЕ БАЧАТЬ ВЕЛИКОЇ РІЗНИЦІ в програмах обидвох головних партій: Демократичної і Республіканської, як про це свідчать переведені опитування агенцією д-ра Геллупа. Опитувані визначили, що цього року будуть такі головні проблеми під час виборів: Війна у В'єтнамі (42 відсотки), расова проблема у ЗСА (25 процентів), справа злочинів в містах (15 відсотків). 30 відсотків опитуваних думають, що республіканці краще розв'язали б вище згадані проблеми, 28 відсотків воліли б, щоб демократи це робили, а 42 відсотки не висловили своєї опінії, або думають, що немає різниці між обидвома партіями. Коли цей відсоток поділимо між обидві партії, то республіканці дістануть 51 процент, а демократи — 49.

У СВІТІ

ТАК ЗВАНИЙ ПАРЛЯМЕНТ У ПІВНІЧНОМУ В'ЄТНАМІ ПРИЙНЯВ резолюцію з закликом до „американського народу й усіх миролюбних націй", щоб вони примусили американський Уряд припинити всі налети проти Північного В'єтнаму. Однак водночас у тій резолюції закликається комуністичний В'єтконг у Південному В'єтнамі посилити війну проти тамошнього режиму, а вояків і старшин державної південно - в'єтнамської армії закликається до бунту.

НОВИЙ АМБАСАДОР ЗСА У ФРАНЦІЇ САРДЖЕНТ ШРАЙВЕР ПРЕД'ЯВИВ свою вірчу грамову президентові де Голлеві в минулу суботу 25 ц. м. У своїй промові він натякнув на теперішній неспокій у Франції та в різних інших частинах світу і дякував в імені президента Джансона за гостинність, яку проявила Франція супроти американсько - в'єтнамської конференції. Президент де Голль, ствердивши „делкі розбіжності" між Францією і ЗСА, водночас признав, що Франція і ЗСА „належать до одного табору волі" і „коли б для світу настав час великої тривоги — вони знову опиняться разом".

СОВЄТСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР АЛЕКСЄЙ КОСИГІН СКОРОТИВ свої відвідини в ЧСР на 4 дні і вернувся в минулу суботу до Москви, перевівши в ЧСР 8 днів. Перед своїм відлетом ще відвідав чеського президента Людвіка Свободу. За газетними твердженнями — Косигінові не вдалося переконати чеських лідерів, щоб припинили демократизацію режиму, зате вдалося йому дістати їх згоду на маневри членських держав Варшавського пакту, які в найближчому часі відбудуться у північно- східній частині ЧСР. Візьмуть в них участь війська ЧСР, СССР, Східньої Німеччини, Болгарії і Румунії, під командуванням совєтського маршала Якубовського. Совєти матимуть в тих маневрах 11.000 вояків.

ЧЕСЬКА КОМУНІСТИЧНА ПАРТІЯ РІШИЛА, що в майбутньому політика міністерства закордонних справ ЧСР не буде залежна від партії безпосередньо, а тільки посередньо, почерез прем'єра. Міністер закордонних справ ЧСР Іржі Гаєк не буде обов'язаний звітувати про свої ходи партійному проводові. тільки прем'єрові. Це дальший вилім у дотеперішній практиці всіх комуністичних держав.

У ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ ПРИЙШЛА ЗМІНА УРЯДУ, при чому в уряді прем'єра Тран Ван Гуонґа послаблені впливи віце - президента Нґуєна Као Кі, а скріплений вплив президента Нґуєна Ван Тіє. В новому уряді тільки два генерали є міністрами — військових і внутрішніх справ, — решта всі є цивільними поважними громадсько - політичними діячами.

З БРИТІЙСЬКОЇ ПАЛАТИ ГРОМАД ВИКЛЮЧЕНО на 5 засідань 72-літню посолку Консервативної партії Айрін Вуд, яка голосно закинула проводові урядової Партії праці „диктаторські методи" політики й протестувала проти нічних парляментарних засідань, як засобу морального терору проти опозиційних послів.

У ТОКІЮ ВІДБУЛАСЯ КОНФЕРЕНЦІЯ ЕКОНОМІСТІВ з 6-ох держав — ЗСА, Британії, Японії, Індії, Філіппін і Таї (Сіяму), на якій обговорювано способи економічного піднесення Південної Азії і Далекого Сходу. Японія, як найбільш упромисловлена держава в Азії, гратиме в цьому ділі керівну ролю.

Венс звітуватиме особисто Президентові про Паризьку конференцію

Париж. — Повідомлено, що заступник голови американської делеґації на Паризьку конференцію з представниками Північного В'єтнаму, Сайрус Венс, полетить до Вашинґтону безпосередньо після засідання тієї конференції, заповідженого на понеділок 27 тратня. Це 5-те з черги засідання конференції, що розпочалось 13 травня ц.р. і покищо не дала ніяких позитивних вислідів. Півофіційно стверджено, що та подорож Сайруса Венса не матиме іншого значення, як тільки звітування й нараду з Президентом та що не передбачається засадничої зміни американської тактики. Американська делеґація обстоює становище, що повне припинення налетів проти Північного В'єтнаму може прийти тільки при одночасному виявленні доброї волі також збоку Північного В'єтнаму і звуження ним воєнних дій. Американська делеґація бачила б такий доказ доброї волі та зворот в сторону зменшення воєнних дій, коли б Північний В'єтнам признав непорушність і невтральність здемілітаризованої смуги між двома частинами поділеного В'єтнаму, але північнов'єтнамські комуністи далі стоять на становищі, що ЗСА є „агресором" і тому повинні беззастережно припинити налети та „всі інші ворожі дії" без ніякої рекомпенсати збоку Північного В'єтнаму. З американського боку заперечено, наче б ЗСА посилили свої воєнні дії у Південному В'єтнамі. Якщо американські війська переводять там в деяких частинах краю офензивні дії, то тільки для того, щоб спаралізувати офензивні пляни й приготування ворога. Внаслідку збільшеного насичення Південного В'єтнаму північно-в'єтнамськими реґулярними військами — бої відбуваються в різних пунктах Південного В'єтнаму.

Палата 29-го травня вирішуватиме справу бюджету й податків

Вашинґтон. — В середу 29 травня Палата Репрезентантів голосуватиме над тим, скільки Уряд повинен зменшити федеральний бюджет: на $4 більйони, чи на $6 більйонів, як домагається Конґрес. Це голосування матиме вплив і на збільшення прибуткових податків, бо справа зменшення бюджету пов'язана зі справою більших податків. Уряд знатиме в середу, чи в Палаті Репрезентантів буде потрібна більшість на те, щоб схвалити збільшення прибуткових податків на 10 відсотків, чого Уряд домагається від минулого року на те, щоб сповільнити темп збільшування економіки і цим способом зменшити інфляційний тиск на доляра. 140 конґресменів лібералів є проти того, щоб бюджет зменшувати на $6 більйонів. Не знати, як до цієї справи поставляться республіканці, яких є в Палаті 189. Всіх демократів в Палаті є 245. Уряд є проти $6-більйонового зменшення бюджету, але дехто гадає, що Президент погодиться на це, коли Конґрес таки зменшить федеральні витрати на $6 більйонів.

16 ЧЕРВНЯ ПЛЕБІСЦИТ ВИРІШИТЬ ДОЛЮ ДАЛЬШОЇ ВЛАДИ ДЕ ҐОЛЛЯ — УРЯД ПЕРЕГОВОРЮЄ З РОБІТНИКАМИ

Париж. — Французький президент Шарль де Голль заявив у короткій радіопромові, яку виголосив до народу в минулу п'ятницю 24 травня ц. р., що він рішився передати під всенародне голосування, чи нарід має до нього довір'я і доручає йому перевести потрібні реформи. Якщо — казав він — дістане у відповіді „масове так", то залишеться при кермі влади, а як що „ні" то зречеться її. Той плебісцит визначено на 16 червня. Які саме реформи де Голль має на увазі — він не сказав і таким чином зажадав так мовити від французького народу „карт бляни" на дальше урядування. Назагал реакція французької преси й політичного світу негативна супроти такого становища де Голля, але не виключають, що той плебісцит таки вийде в його користь — з двох причин: 1. він завжди ще є для французів символом тривкости влади й ладу і 2. останні криваві заворушення, спричинені студентами, чи пак анонімовими провокаторами між студентським проводом, налякали загал французів маривом громадянської війни. Плебісцит зможе відбутися лиш тоді, як до того часу припиниться генеральний страйк, який покищо продовжується. Прем'єр Жорж Помпіду веде вже переговори з керівниками робітничих спілок, але покищо прийшло до порозуміння, тільки щодо підвищення платень. Особливо контроверсійною точкою є вимога робітничих спілок щодо участи їх в адміністрації фабрик та інших великих підприємств: уряд не всилі прийняти тут ніяких зобов'язань без згоди приватних власників. Підвищення винагород примусить до ревізії цілого державного бюджету Франції. До страйку приєдналися спілки хліборобів, які вимагають підвищення цін на хліборобські продукти, що знову перечить становищу партнерів Франції з Европейської Економічної Спільноти, головно Західньої Німеччини, які вимагають якнайнижчих цін на харчові продукти. Перемога двох деґоллістів у виборах до міської ради в Діжон дає надію де Голлеві виграти плебісцит.

Французький уряд видав наказ поліції з цілою рішучістю здавлювати всякі дальші спроби заколочення публічного спокою. Сталося це внаслідку кривавих заворушень вночі з минулої п'ятниці на суботу, коли десятки тисяч студентів маршували до центру Парижу. В сутичці з поліцією згинув один молодий француз, коло 1.000 осіб було ранених, 700 осіб арештовано. У Ліоні згинув комісар поліції. Поліція твердить, що між арештованими більшість — не студенти. Прем'єр Помпіду закинув, що демонстраціями насправді керують люди, ціллю яких є довести до громадянської війни. Більшість французьких газет погоджується, що в отих масових заворушеннях була рука провакаторів та що в демонстраціях брали участь кримінальні елементи.

Президент рекомендує виборцям критично ставитися до виборчих обіцянок

Атлантик Сіті, Н.Дж. — 25 травня президент Джансон несподівано прибув на Конвенцію Міжнародної Спілки Робітників Жіночого Одягу та промовив до 1,000 делеґатів, які оваційно його вітали та 81 раз оплескували його 46-мінутову промову. Президент критикував деяких кандидатів на президента, закидаючи їм те, що забагато обіцяють виборцям. Виборці, казав Президент, повинні питатися кандидатів на президента не те, яку вони мають програму, але про те, яким способом вони плянують її здійснювати. Президент в своїй промові виявив, що він волів би, щоб американські виборці вибрали такого президента, який продовжував би таку внутрішню політику, яку веде теперішній Уряд, це значить, щоб новий президент дбав про краще соціяльне законодавство, бо праця в цій ділянці щойно почалася. Президент хвалив Спілку Робітників Жіночого Одягу за її лібералізм. Ця спілка дбає не тільки про поліпшення свого життя, але і про те, щоб краще жилося всім американцям. Після промови Президент гелікоптером вернувся до Вашингтону.

НА ПЛЕНУМІ В КИЄВІ ОБГОВОРЮВАЛИ СПРАВУ ЧОРНОВОЛА ТА ІНШИХ ЗАСУДЖЕНИХ ПИСЬМЕННИКІВ

Київ. — Посилаючись на постанови квітневого Пленуму ЦК КПСС у Москві, партійний „літературний критик" В. Козаченко на першій сторінці „Літературної України" з 21 травня вимагає від українських письменників в УССР, щоб вони безоглядно виконували „священний обов'язок" служити комуністичній партії. У своїй програмовій статті, надрукованій товстим шрифтом, В. Козаченко виявляє, що на недавньому Пленумі партійної організації Спілки Письменників України в Києві була мова про засуджених В. Чорновола, С. Караванського та інших і також була вимога, щоб „деякі" літератори прилюдно покаялись за те, що підписали листа з вимогою випустити на волю тих та багатьох інших безпідставно засуджених режимом українських інтелектуалістів. Із заяв В. Козаченка виходить, нібито письменники „відкликали" свої підписи, однак, при цьому не названо ні одного прізвища. У статті „Священний обов'язок, високе покликання" в „Літературній Україні" сказано: „Не менше, ніж досі, буржуазна пропаганда „опікується" нашою літературою. Провідники - пропагандисти, „вчені", „знавці", „спеціялісти" з різних центрів та буржуазно-націоналістичних смітників не гребують ніякими засобами — і фальсифікують, і „вболівають" і „радять", і навіть ладні „допомагати" українським письменникам. Понад тисячу книг літераторів радянської України вийшло за кордоном, і в тих книгах чесні люди бачать правду про величні перетворення на нашій землі і про прекрасних героїв-сучасників, вихованих партією, але буржуазні цінителі не визнають творчих перемог радянського письменства, ненависного їм його одвертою політичною тенденційністю. Вони — на словах, звичайно, — за чисте мистецтво, вільне від політики, соціології, ідейного спрямування. Але кому не відомо, що балачки про чисте мистецтво потрібні лише для того, щоб відвернути увагу трудового люду від пекучих соціяльних проблем і гарячих конфліктів, розв'язання яких неможливе в капіталістичному суспільстві. Наше мистецтво люблять ще звинувачувати у „вузькій утилітарності". Втім, об'єктивні цінителі мусили б говорити не про утилітарність, а про шорочінь і глибинність осмислення життя, про високість утверджуваних з позицій марксистсько-ленінської естетики комуністичних ідеалів!" Після такої підготовчої тиради, йде натиск на молодих українських письменників на Батьківщині: „Підступні „вболівальники" за українську літературу надто уважно ставляться до творчості літературної молоді. Не секрет, їх цікавлять помилки, якась нечіткість, вони чекають відходу від соціяльності, безкрилості і т. д. і т. п. Як тільки щось підходить, буржуазні „інтерпретатори" одразу не скуплять-ся на щедрі епітети, охоче передруковують твори, вдаючись до всіляких натяжок, перекручень або й фальсифікацій. Та скажемо й інше: самі письменники часом да-

(Закінчення на стор 6-ій)

Шоста Конференція українських істориків і дослідників суспільних наук відбулася з участю українських та американських науковців

Ню Йорк. — В суботу 25 і в неділю 26 травня ц. р. Українська Вільна Академія Наук у ЗСА відбула Шосту конференцію українських істориків - дослідників суспільних наук, присвячену 50-річчю Української Революції. Відкрив конференцію проф. Омелян Пріцак. З доповідями, що висвітлювали різні аспекти Української Революції, виступали професори американських університетів: Володимир Стойко, Олег Федишин, Петро Вандич, Іван Лисяк-Рудницький, Василь Маркусь і Т. Гунчак. На окремих сесіях головували професори: Михайло Лютер, Джан Т. фон дер Гейде, Джозеф Ротшілд, Всеволод Голубничий та Ярослав Пеленський. В дискусіях виступали учені різних національностей, зокрема проф. Оскар Галецький, Ричард Міллс, Михайло Яворський, Роджер Мооргус, М. К. Дзевановський та Ігор Каменецький. Брали участь у дискусіях також активні діячі Української Революції, зокрема Борис Мартос, Володимир Кедровський, Яків Зозуля, Микола Чубатий, Борис Ржепецький. Серед численних привітань наспів також привіт від. проф. Філіппа Мозлі.

Л. Кузьма переобраний на голову ОМУА

Ню Йорк. — В неділю 26 травня ц.р. відбулися тут Загальні Збори Об'єднання мистців українців в Америці у приявності 30-ох членів. Після звідомлень і дискусії обрано нову Головну Управу у такому складі: голова — Любомир Кузьма, 1-ий заступник — Дам'ян Горняткевич, другий заступник — Петро Мегик, 1-ий секретар Богдан Василишин, 2-ий секретар — Олена Кононенко-Трохимовська, скарбник — Іван Паливода. Члени Управи: Василь Панчак, Богдан Титла, Яр. Вижницький та Антін Малюца, який є теж зв'язковим між ОМУА і Літературно-мистецьким Клюбом. Контрольна Комісія: Петро Андрусів, Іван Жуковський і Володимир Ласовський, — заступники — Василь Дорошенко й Ольґа Дядинюк; жюрі: М. Черешньовський, П. Мегик, Л. Кузьма, Д. Горняткевич і А. Малюца, — заступники — П. Андрусів і В. Ласовський. Товариський суд: П. Андрусів, І. Паливода і Д. Горняткевич. Проводив на Зборах інж. І. Жуковський, заступником був П. Андрусів, секретарювали — Олена Кононенко і пані Стефанів.

ДАЛІ ТРИВАЄ ПЕРШИЙ ПОКАЗ КІНОФІЛЬМУ „ВСТАНЕ УКРАЇНА"

Ню Йорк. — У великій залі Українського Народного Дому на 2 авеню відбулась у суботу 25 травня успішна прем'єра нового кінофільму „Встане Україна", продукції Ярослава Кулинича. На прем'єрі виступали з коротким словом співавтори цієї звукової і кольорової кінокартини, що докладно висвітлює перший Світовий Конґрес Українців та ін. події в Ню Йорку, що були з ним пов'язані. Висвітлення фільму триває далі: у понеділок і у вівторок сеанси о 7:30 вечора. Фільм висвітлюється з рамени УККА.

ФОНД КАТЕДРИ УКРАЇНОЗНАВСТВА ДОБІГАЄ ДО ПІВ МІЛЬЙОНА ДОЛЯРІВ

Кожного дня зголошуються нові фундатори і меценати; продовження дотеперішніх впливів пожертв запевнить започаткування Українських Студій в Гарвардському університеті вже цього року

Ню Йорк. — З Президії Фонду Катедри Українознавства інформують, що є всі вигляди на те, що пожертви на цей фонт до кінця травня цього року досягнуть пів мільйона долярів та що продовження такого напливу пожертв уможливилоб відкрити першу із заплянованих трьох катедр українських студій в Гарвардському університеті вже з початком нового 1968-69 академічного року. Від часу, як проголошено підписане в дні 22-го січня ц. р. порозуміння в Гарвардським університетом щодо встановлення українських студій на тому університеті, загальна сума пожертв на ту ціль збільшилася майже в двоє, себто пожертви в 3-ох місяцях цього року майже дорівняли сумі пожертв, зібраних на ту ціль впродовж десяти років. Це виявляє і потверджує великий ентузіязм, з яким українське громадянство прийняло вістку про можливість встановлення українських студій в гарвардському університеті та повне розуміння важливости і значення тих студій. В дальшому подаємо частину одержаних інформацій про спонтанний наплив пожертв до Фонду Катедри Українознавства. Ці пожертви заслуговують на подив і найбільшу вдячність.

МЕЦЕНАТИ І ФУНДАТОРИ ФКУ В НОВІЙ АНГЛІЇ

Д-р Еміліян Клюфас склав $1.000.00 на ФКУ і є першим меценатом з Відділу Українського Лікарського Товариства в Америці в Ню Інґленд. До сьогодні Відділ УЛТ в Ню Інґленд начисляє багато членів, котрі вплатили по сто дол. на самому початку створення ФКУ. Покищо ,більші суми на ФКУ склали слідуючі члени Відділу: д-р Е. Клюфас $1.100.-00. Д-р Іван Дідюк $500.00, та д-р Ярослав Рожанковський $ 500.00. Ми віримо, що кожний член Відділу УЛТ та Ню Інґлед стане меценатом, або бодай добродієм ФКУ. Просимо пересилати свої жертви через Голову Відділу д-ра Івана Дідюка, котрий є також представником ФКУ, або безпосередньо до Централі ФКУ.

(Дальші повідомлення на сторінці 3-ій)

ПІТСБУРҐ ЗАПОЧАТКУВАВ ДРУГУ КАМПАНІЮ НА ФКУ

На зустрічі громадянства Пітсбурҗчини з проф. О. Пріцаком та Б. Тарнавським, що відбулася у „Рузвелт готелі" зібрано $ 1.065.00, як початок другої кампанії на Фонд Катедра Українознавства. Перша кампанія принесла $ 10.000. Сидять зліва. Богдан Тарнавський, д-р Юрій Кишакевич, голова ФКУ у Пітсбурґу і проф. О. Пріцак. Стоять зліва: Михайло Комічак, Анна Малюк, Михайло Корчинський і Петро Нейбор, члени Пітсбурського Комітету ФКУ

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Ict. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Хаос на виборчому фронті

Цікаво, що чим ближче до цьогорічних президентських виборів, які відбудуться 5 листопада, тим більш замряченою стає ситуація на виборчому фронті. Вже 5 серпня відбудеться в Маямі на Флориді конвенція Республіканської партії і 26 серпня Демократичної партії в Шикаґо, але за кругло три місяці перед цими великими зборами двох найбільших американських партій існують найрізнородніші теорії і передбачування, хто дістане призначення на кандидатів і хто матиме найбільші шанси виграти.

За отримання партійної номінації змагаються по демократичному боці сенатори Юджин МекКарті й Роберт Кеннеді, — після зречення президента Джансона з кандидатури свою кандидатуру зголосив також віце - президент Гюберт Гомфрі. Роберт Кеннеді має успіхи у правиборах завдяки своєму прізвищу, сентиментові громадян до пам'яті вбитого президента Джана Кеннеді та завдяки величезним родинним фондам. Гюберта Гофрі підтримують великий промисл і партійна верхівка. Юджинові МекКарті признають, що він виявив у своїй кампанії велику особисту гідність, відвагу і простолінійність. Не відомо ще, яку ролю гратиме на конвенції демократів Линдон Джансон і чи захоче він активно підтримати там Гюберта Гомфрі.

По республіканському боці перед веде Ричард Ніксон. У дотеперішніх правиборах виявилось, що не відповідає дійсності твердження ,наче б він є неатрактивним для виборців і „завжди програє". Нелсон Рокефеллер зголосив свою кандидатуру дуже пізно і розраховує тільки на розбиття голосів на конвенції, при чому „тим третім" може виявитись каліфорнійський губернатор Роналд Ріґен. Цей останній заперечив, начебто він дав свою згоду на комбінацію Рокефеллер-Ріґен, на президента і віце-президента.

Щораз частіше можна читати, що не є виключене, що внаслідок поважного числа голосів, відданих на американському Півдні за незалежну кандидатуру колишнього губернатора Алабами Джорджа Воллеса, не можна буде обрати президента більшістю електорських голосів, і тому, згідно з 12-им Додатком до Конституції, президента ЗСА вибиратиме Палата Репрезентантів. Це знову відкрило б двері різним можливостям і несподіванкам.

Софійський фестиваль

Київські газети повідомили в середині травня, що по всій Україні незабаром відбудуться „Передфестивальні дні" з маніфестаціями „проти американського імперіялізму у В'єтнамі", забавами, танцями і . . . збіркою грошей. Що це за нове та ще й таке своєрідне свято? „Передфестивальні дні" в усьому СССР призначені на те, щоб зібрати велетенські фонди на фінансування 9-го Міжнародного Фестивалю Молоді, що відбудеться 28 липня в Болгарії. Вийшло так, що нібито всі компартії дають потроху на той пропаґандивний комуністичний фестиваль, але насправді за нього треба платити солоним від народного поту совєтським рублем.

Фестиваль мав відбутися не в Болгарії. Перший відбувся ще в 1947 р. в стероризованій Сталіним Празі — нині там не до фестивалю. З восьми фестивалів тільки два відбулись поза межами комуністичних країн: у Відні і Гельсінках, в 1959 і 1962 роках. Але Москва помітила, що з дійсно закордонних фестивалів мало користи: молодь з країн „народних демократій", замість вислухувати промов комуністичних вожаків, бігала по вулицях тих столиць, довідувалась про життя вільних людей, оплескувала західніх акторів у театрах, а деякі бували й на Богослуженнях . . .

Ще більше звузились „фестивальні кордони" в наш час. У 1962 р. Кастро висловив побажання, щоб новий фестиваль молоді відбувся на Кубі, але Куба дедалі більше відходить від Москви, і тому Гавана не дочекалась фестивалю. Червоний Китай домагався, щоб черговий фестиваль відбувся в Пейпінґу, та Москва наказала покірним їй комуністичним партіям, щоб вони збойкотували цей заклик. На 1965 р. був призначений міжнародний Фестиваль Молоді в Альжирі ,але там дійшло до стрілянини й внутрішніх заворушень. Болгарія й досі не виявляє ніяких ознак відходу від московських указів — тому й обрано Софію для пропаґанди і танців.

Залишилось яких два місяці до початку Міжнародного Фестивалю в Болгарії. Самозрозуміло, українська молодь з вільних країн світу не буде брати участи в тому комуністичному „святі". Але варто було б подумати і знайти можливості переслати на той час до Софії всі матеріяли, що стосуються Мордовії і потоптання прав людини в Україні.

Денис Квітковський

МІРКУВАННЯ НА МАРҐІНЕСІ ТЕГЕРАНСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

Після досить докладного звіту українській громаді про Міжнародну Конференцію Прав Людини в Тегерані, що відбувалася в днях від 22 квітня до 13 травня цього року, буде на місці висловити й деякі загальні міркування з цього приводу.

Мої звіти - репортажі з Тегерану до української преси можуть виглядати суб'єктивними спостереженнями, але так воно не є. Я писав про те, що робив і про що особисто знаю.

СКВУ

У Тегерані ми в певній мірі виступали в імені Світового Конґресу Вільних Українців, але до мого виїзду з Тегерану (1 травня) ми не мали там устійненого пляну дії і не діяли як зорганізована, формально уконституйована група — о. д-р В. Кушнір, голова СКВУ, приїхав тиждень пізніше, а Владика Мстислав у день мого від'їзду. Проте, ми дотримувалися „неписаного закону" й виступали в Тегерані об'єднано, однозгідно, як „вільні українці". На цю нашу однозгідну поставу, на наш однозгідний виступ звернули увагу вірмени й заздріли нам, мовляв, у них така річ неможлива

В моєму інтерв'ю в „Тегеран Джернал" з 27 квітня я сказав, що ми виступаємо, як „неофіційна делеґація... СКВУ".

Але, хоч „офіційно" виступали ми з рамени СКВУ, індивідуально кожний із нас міг робити і „свою роботу". Д-р Я. Мусіянович заступав, наприклад, ДЦ УНР і в цій ролі розіслав делеґатам меморіял Державного Центру.

Плян Праці

Як я вже згадав, ми виїхали до Тегерану без точно окресленого пляну дії. Ми знали тільки, що маємо докласти всіх зусиль, щоб на цій міжнародній конференції видвигнути якнайширше проблему поневолення України й специфічно проблему поневолення української людини в СССР, в загальному, і в „суверенній" українській совєтській республіці зокрема, підкреслюючи толочення Москвою найелементарніших прав української людини, всупереч Загальній Декларації Прав Людини та іншим міжнародним документам.

Ми й не могли мати детального пляну праці. Це ж уперше в новітній історії української громади поза межами України взяли ми участь у такій міжнародній конференції. Тому не мали ми ані традиції, ані здобутого раніше досвіду в цьому напрямі. Ми були на тій конференції свого роду піонерами, шукачами нових шляхів в ділянці допомоги українцям на рідних землях у їх змаганнях за свободу батьківщини. І кожний із нас шукав їх так і там, як диктувала йому його власна совість, як розумів він шляхи дипломатії і які були конкретні об'єктивні умовини для такої праці. Але, підкреслюю, в загальному ми працювали як одно тіло, і успіхи одного були успіхами всіх нас. (Пізніше я довідався, що після мого від'їзду з Тегерану наша „делеґація" оформилася в якесь тіло, в якийсь комітет. На мою думку, якщо такого комітету було потрібно, то створився він запізно. В кожному випадку — був він зайвий і непотрібний. Але це не змінює суті справи).

Конференційні матеріяли

Як уже відомо, ми мали з собою такі матеріяли: „Лихо з розуму" В. Чорновола в англійській мові (The Chornovil Paper. McGraw-Hill Co), „Освіта в Совєтській Україні" І. Коляски і Меморіял СКВУ. Всі ці матеріяли підготовив своїм трудом і своїми коштами Секретаріят СКВУ. Найбільше праці вложив тут ген. секретар СКВУ — п. Плав'юк.

В додатку на Тегеранській конференції був представник ДЦ УНРади — д-р Я. Мусіянович, який розіслав чи роздав делеґатам Меморіял ДЦ УНР. Канадійський КУК розіслав свої меморіяли, а наше зорганізоване в СФУЖО жіноцтво свої — один безпосередньо від СФУЖО і один підписаний спільно з іншими не - українськими жіночими організаціями. Після мого виїзду були роздані ще й інші меморіяли. Про це напишуть інші!

До цих матеріялів - документів треба зробити такі заваги: Меморіял СКВУ, в англійській і французькій мовах, дуже чепурно-естетично оформлений, але абсолютно задовгий. Довгих меморіялів не читають. Делеґатів на такій міжнародній конференції заливають звичайно повінню різних конференційних матеріялів, включно з текстами промов поодиноких делеґацій чи делеґатів, то де ж їм знайти багато часу на читання довгих меморіялів? В додатку, делеґатами „опікуються", крім уряду держави, на терені якої відбувається така конференція, ще й інші делеґації, влаштовуючи для них щоденні, а часом і два рази на день, різні прийняття та імпрези. А коли вчислити ще й те, що делеґати беруть участь у засіданнях пленарних і по комісіях, що деякі з них виголошують промови тощо, то буде ясно, що часу в таких делеґатів на читання додаткових матеріялів у формі меморіялів є дуже мало.

Це — наука на майбутнє. Бомбою на Конференції Прав Людини в Тегерані була книжка В. Чорновола

(Закінчення на стор. 4-ій)

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

І. Світ

СЕМІНАРСЬКА СПРАВА СИМОНА ПЕТЛЮРИ

(2)

Автор спогадів зазначає, що реґент хору Сид-ко перепрошував, що запросив Лисенка без його дозволу. „Видко, що було заплянувано досить добре, маючи надію, що мене не буде. День був святочний і я (себто о. І. Печета, — І. С.) звичайно приймав участь в Богослуженні у катедрі владики... Без сумніву, Лисенко залишився б серед семінаристів на довший час і вони б співали під його керівництвом те, що йому та їм найбільш подобалось. Немає сумніву, що разом з похвалою за їх співи сказав би їм щось в „українофільському дусі"...

Отже ця візита нетактовна, що він вирішив з'явитися до зачиненої для сторонніх школи... Я довго не міг заспокоїтись з приводу цієї візити, яка могла викликати демонстрації і принести великі неприємності для мене, як начальника семінарії" (стор. 247).

Прот. Печета дізнався в той самий день, що поблизу семінарської садиби, в мешканні кол. вчителя зразкової школи при семінарії щодня збираються семінаристи групами в 15-20 осіб. Зібрання влаштовуються після обіду, тривають до 8 год. вечора, і то так конспіративно, що навіть поліція про них не знає. Вияснити їх характер не було жадної можливости. Тому про все це я повідомив владику і в своїй розмові з семінаристами сказав, що знаю про їх зібрання... Преосвященний владика погодився вислати до духівництва обіжник у справі їх дітей, щоб вони вплинули на них своїм батьківським словом".

Педагогічна рада семінарії вирішила покарати учнів других кляс (їх було дві) і одної з третіх кляс за „погану поведінку" оцінкою „3", а учнів четвертої кляси Ш-го та Б-ва за „їх брутальну поведінку" і П-ру (С. Петлюру, — І. С.) з шостої кляси, як одного з головних вожаків, — звільнити з семінарії.

Архиєп. Іларіон затвердив цю постанову, але Петлюрі дозволив залишитися в семінарії до закінчення курсу. „Ця шкідлива молода людина та двоє звільнених вихованців, — пише прот. Печета, — причинилися до наших багатьох неприємностей у другій половині навчального року, коли заворушення в семінарії привело до закриття кількох кляс".

Дальші спогади дають багато матеріялів про політичні розрухи в Полтаві і пов'язують їх з селянськими заколотами на Полтавщині та Харківщині. На початку лютого 1902 р. поліція перевела кілька арештів у Полтаві, які викликали серед семінаристів занепокоєння та привели до ряду виступів, як биття вікон та ін. Поліція переводила слідство, але винних не виявила.

Семінаристи в письмовій формі передали до архиєп. Іларіона прохання звільнити їхніх товаришів і повернути до семінарії.

З огляду на те, що в Полтаві у той час було чимало „неблагонадійного елементу", Педагогічна Рада вирішила всіх учнів, указаних вище, рахувати звільненими, а по якомусь часі прийняти назад тільки „благонадійних". Архиєп. Іларіон на таке рішення не погодився, заявивши: „Закривати три три кляси лише через те, що там є кілька поганих студентів, не добре, бо таким чином будуть покарані також невинні. Та чи ви знаєте, хто є ті неблагонадійні? Хто їх вам вказав? Знайдіть винних і звільніть тільки їх".

Архиєпископ звернувся до ректора семінарії з просьбою прислати йому в запечатаних ковертах опінії вчителів та вихователів тих трьох кляс, кого вони вважають за добрих студентів, а кого за поганих.

Така пропозиція архиєпископа не сподобалась і найбільші прихильники покарання ухилилися від відповідей. Вимикливі відповіді та викручування їх на побаченні з архиєп. Іларіоном справили на нього дуже прикре враження. Внаслідок того між ним і обер - прокурором Синоду почалося листування. А одного разу, бувши присутнім на засіданні правління семінарії, він сказав, що фактично, за винятком подій з 3 листопада 1901 р., в семінарії не було відкритих заворушень, в інших випадках винних не знайдено, а тому треба впливати на вихованців педагогічними заходами.

На тому ж засіданні він прочитав лист від обер - прокурора Синоду з 20 лютого, в якому той писав, що буде дуже зле, якщо прийдеться закрити семінарію, і тому просив архиєп. Іларіона зажадати від її правління та вчителів, які ще мають будь-який авторитет, щоб впливали на семінаристів, протидіючи „брутальній меншості" (стор. 258).

4-го березня відбулося під головуванням прот. Печети засідання педагогічної ради семінарії, на якому вирішено долю багатьох юнаків. „Мені, — пише він, — гірко згадувати про це засідання та жалюгідні його наслідки. Тому, щоб облегшити свої скорботи, вирішив я написати про це через десять років".

На жаль, брак 43 дальших сторінок не дає змоги дізнатися, що саме привело до цього авторового признання. Наші спроби знайти ці відсутні сторінки не дали покищо наслідків, хоч маємо надію їх дістати. Тоді тільки можна буде виявити, чи в рішенні тієї педагогічної ради було також згадане ім'я С. Петлюри, тоді семінариста.

З наведених тут фактів все ж видко, яким активним провідником виявив себе С. Петлюра у роках перебування в семінарії.

(Кінець)

НА МЕДИЧНІ ТЕМИ

Редаґує: Д-р Михайло Данилюк

ГІПЕРТОНІЯ

II

Обговорюючи в минулій статті причини виникнення гіпертонії, ми згадали, що їх буває багато, не всі вони відомі, але завжди зв'язані з захворюванням кровоносних судин.

Одне з найчастіших захворювань, що спричиняє високе тиснення крови — це хвороба малих і найменших артерій нирок, що в свою чергу погіршує фільтрування крови та виділювання сечі. Внаслідок того в організмі накопичуються рідина, трійливі речовини та відпадки згоряння харчів, і це стає причиною — іноді раптовного й злоякісного — підвищення тиску крови.

Інші причини зв'язані вже із самим захворюванням артерій, більших і менших, промір яких звужується внаслідок т. зв. артеросклеротичних зґрубінь на стінках судин. Тут основну ролю відіграє затовщення організму, іноді діябет, невідповідна дієта, брак достатнього фізичного руху, від юнацького віку починаючи, і т. д.

Третя група причин, суто нервового порядку, зв'язана з емоціями, нахилами і т. д. Внаслідок постійного піднесення тиску крови на нервовій базі, стінки артерій також грубіють, стають склеротичними, хоч у дечому вони відмінні від справжньої атеросклерози. Все ж, у кінцевому висліді, такі зміни дають ті самі симптоми.

Якою б, одначе, причиною не було хворобливе тиснення крови,симптоми гіпертонії майже завжди однакові, хоч треба відмітити, що іноді вони не проявляються довгими роками, незалежно від того, що гіпертонія вже існує. Люди з сильнішими організмами її не відчувають, а починають звертати на неї увагу щойно тоді, як уже приходить ускладнення.

Основні симптоми гіпертонії — це часте або постійне нервове подразнення без особливої причини, нахил до швидкого фізичного й психічного вичерпання, головокруження, болі голови, часом швидке биття серця або перебої, які іноді дошкульно відчуває людина, поганий сон, часте віддавання сечі вночі і загальна кволість.

При обслідуваннях такого пацієнта лікар часто знаходить ненормальні складники в його сечі, зміни в сітківці ока, побільшення серця, зокрема лівої його сторони, більшу вагу тіла ,надмірну кількість товщу, т. зв. холестеролу в крові; електрокардіограма вказує на посилену працю лівої сторони серця; крім того — непропорційний розподіл кровопостачання до всіх периферій тіла, побільшення нирок або ж атрофію одної з нирок і т. д.

Найчастіше людина з гіпертонією ,не знаючи, що вона її має, жаліється на біль голови, головокруження аж до втрати почуття рівноваги, послаблення пам'яті і кволість. Деяких симптомів, які виявляє лікар, пацієнт навіть не помічає, хоч вони є основним критерієм, щоб встановити, як далеко гіпертонія зайшла. Болі голови, втрату почуття рівноваги і т. д. можна легко контролювати, але це ще далеко не означає, що гіпертонія вже під контролею. Часта перевірка тиснення крови, а з тим і інших проявів, зв'язаних з гіпертонією — необхідна, щоб запобігти поважним захворюванням серця, мозку, нирок.

Як ми відмітили раніше, у людей з високим тисненням часто не виявляється інших симптомів, але це не означає, що це тиснення можна іґнорувати; воно часто підноситься до високих меж і може спровокувати удар серця або мозку. Тому, якщо систолічне, максимальне тиснення перейшло межу 140 для людей у віці до 50 років або 100 плюс роки у вищому віці, а зокрема, якщо діястолічне, себто мінімальне, тиснення перейшло 90 у людини будь - якого віку — перевірка і відповідні заходи необхідні. Коли ж мінімальне тиснення переходить 110 — це вже справжній розвиток гіпертонії, і цього нехтувати ніяк не можна. Мінімальне тиснення разом з іншими ненормальними проявами в серці, мозку і сечі — це основні докази поважности стану.

На щастя, є вже чимало ліків та заходів, з поміччю яких можна контролювати гіпертонію, вратовуючи людину. Сюди входять ряд рослинних препаратів, синтетичних ліків, оперативні заходи, як, наприклад, видалення деяких нервових вузлів, атрофічної, хворої нирки, а навіть перещеплення нирки, як це останнім часом почали робити.

Крім приписуваних лікарем ліків, у діябетиків, хворих на гіпертонію, вимагається постійної контролі інсуліном та дієтою, в осіб з надмірною вагою тіла вимагається редукції фунтів, для хворих з високим вмістом товщу в крові встановляється відповідну дієту і т. д.

Загально беручи, люди з нахилом до гіпертонії або ті, що її вже мають, надвишку ваги мусять усунути, і часами лише це зліквідує високе тисення крови. Тваринний товщ затримується в певних формах у крові, і тому люди з підвищеним тисненням повинні перейти на споживання рослинного товщу (марґарина, олія). Надвишка товщу в крові приводить не тільки до затовщення цілого організму, але й до відкладання товщу в артеріях. Сіль, зокрема при порушеному функціонуванні нирок, відкладається в тканинах тіла, а разом з нею зв'язується вода, побільшуючи об'єм крови, яка протікає тоді в артеріях під більшим тисненням. Тому дієта з малою кількістю соли завжди допомагає зменшити об'єм крови, а з тим і тиснення.

Хвороба артерій, що приводить до гіпертонії — це проблема артеросклеротичних змін, яку в медицині звемо артеросклерозом. Цей самий стан спричиняє й інші хвороби, і ми до нього повернемось в окремій статті.

Ольга Приходько

ПРАДІД ІЛІЯ

Частина III

НАТАЛЯ

(42)

Розмова їх тягнулася не один вечір. Які слова знайшов о. Константин для тієї хворої душі ніхто не знав, але згодом хворий заспокоївся. Просив священика порадити, що має зробити з своїм великим майном, бо він не хоче залишити його своїй родині, яка й без того маєтна і тяжко його скривдила. Отець Константин порадив залишити на якесь добре діло — школу, сиротинець або щось подібне.

— Ні, — сказав хворий, — я добре знаю ті урядові порядки. Як я залишу свій майно на дитячий дім, то того дому ніколи не буде, бо гроші поприлипають до рук урядовців. Ви перша людина в моєму житті, якій я вірю. Якщо приобіцяєте мені, що самі збудуєте той дім, тоді я дам свою згоду.

— Я не можу вам цього обіцяти і не можу цього виконати, бо це не належить до моєї компетенції. Земство або міська управа переберуть у мене так або інакше цю справу.

І так то питання залишилося невирішеним. Тим часом хвороба не чекала, і стан хворого погіршився так, що він уже ледве міг говорити.

Одного разу прибіг слуга до о. Константина з просьбою, щоб негайно прибув. Коли о. Константин прийшов, у хворого вже були нотар і два свідки. Вже була написана остання воля, по якій все майно завіщалось на будову храму, і цю будову доручалось о. Константинові. Хворому було зовсім зле, нотар поспішав закінчити цю справу і просив о. Константина швидше заповіт підписати. Хворий нервувався. Змінювати заповіт було вже неможливо, і єдине на чому о. Константин встиг настояти, був додаток, що будову доручається не йому особисто, а спільно з парафіяльною радою, в якій він є головою.

Формальності були закінчені, всі розійшлися, залишились тільки лікар і о. Константин, який потішав умираючого до останньої хвилини.

Пізніше о. Константин мав з цією справою багато турбот і неприємностей. Почалося з того, що рідня небіжчика звернулась до суду, вимагаючи скасувати заповіт, що його ніби підстроїв священик, коли хворий уже був без пам'яті. Але суд це обвинувачення відкинув, бо діло було ясне, як білий день — нотар, лікар, два свідки, всі люди вірогідні, ствердили правильність заповіту, ну, а про о. Константина всі в місті знали, що то людина чиста і некорислива.

Але о. Константинові було дуже неприємно ходити в суд і подавати свідчення, при чому він, між іншим, сказав, що особисто був би радий, щоб ті гроші взяли собі родичі і щоб він був звільнений від тяжкої і відповідальної повинности — будувати храм. Але вважає, що воля покійного, виявлена в смертну хвилину перед лицем Бога, така важлива, що всякі особисті міркування мають перед нею відступити.

Сама постава священика: високий, худий з надхненним поглядом, будила загальну пошану і повне довір'я. Суддя попросив о. Константина вибачити за турботу, заявивши, що це - лише необхідна формальність, і діло було закінчене, а остання воля небіжчика затверджена.

Пізніше сама будова коштувала о. Константинові багато нервів, бо було немало людей, які хотіли на цій справі заробити.

Але той храм був збудований, і стоїть він досі високо на старому „холодному кладовищі". І ще певно довгі, довгі роки там стоятиме, але напевне вже ніхто не буде пам'ятати, що це — вислід покаяння грішної душі перед вступом до царства смерти. Що це — надія на прощення і на вічне життя.

Діти

В міру того, як становище о. Константина ставало все певнішим і матеріяльно забезпеченішим, він сам ставав все спокійнішим та лагіднішим, особливо, коли бачив, що й Наталя задоволена своїм власним домом, садом та квітами, які там чудово процвітали. Головно, що вона вже не турбувалася так про своїх дітей, бо вони підросли, добре вчилися в гімназії, носили нові книжки до хати, якими Наталя за старою звичкою зачитувалась, хоч це бабусі зовсім не подобалось.

— Ну й що там у тих книжках є такого цікавого, що ти, читаючи, забуваєш усе на світі?

Взагалі чим далі, тим різниці в характері бабусі і Наталі розходилися все більше. В селі, де було велике господарство і широке поле для бабусиної енерґії, вона завжди мала повно всякої праці, і властиво на ній лежало все господарство: і челядь, і худоба, і набіл, і городи, і садок. А тут у Кам'янці господарства не було, тільки дрібна домашня праця, але незгода постала не з цих дрібниць, а головно з приводу виховання дітей. Чим старшими ставали діти, тим все більше не погоджувались їх погляди на виховання.

Бабусині патріярхальні погляди на пошану до старших, на безперечний послух ніяк не могли погодитися з тою свободою, яку Наталя так широко залишала своїм дітям.

Ці нові форми життя здавалися бабусі зовсім незрозумілими, вона була переконана, що така воля для молодого, недозрілого розуму — це погибель!

Коли старша внучка Леночка закінчила пансіон, бабуся вважала за необхідне і самозрозуміле привчати її до господарства. І так вона дорікала собі, що не встигла своєчасно Наталю привчити до господарської праці і способів ведення дому, і що власне тому Наталя не вміє як слід розрахувати своїх видатків. Отець Константин дає їй досить грошей, а вона негайно все те розтринькує і потім не має на необхідне. Тоді о. Константин мусить знов давати, хоч як би скрутно йому не було, бо він Наталі ніколи нічого не відмовляє.

Але Наталя принаймні навчилася дуже добре і спекти, і зварити, а це ж найперше, що кожна жінка мусить знати, бо хто ж має старатися як і чим родину годувати.

Тим часом Леночка ані до холодної води. Очевидно, ця дівчина успадкувала неохоту до господарювання як від свого батька, так і від своєї матері, і просто ненавиділа все, що торкалося до кухні або до іншої домашньої праці. Для Леночки все те здавалося карою, якої вона уникала, як лиш могла. Ще в кімнатах дещо прибирала, але до кухні — нізащо!

Бабуся спочатку вмовляла, просила її, а потім почала гримати, і звичайно вважала, що Наталя мусить її підтримати. Але Наталя не любила ніякого примусу і спочатку зовсім не брала ніякої участи в тій бабусиній війні з внучкою. Навіть навпаки, казала:

— Як не хоче, то й не треба.

Цього вже бабуся не могла знести і докоряла не лише Леночці ,але й Наталі.

Ще гірше була справа з женихами.

(Далі буде)

ФОНД КАТЕДРИ УКРАЇНОЗНАВСТВА ДОБИГАЄ ДО ПІВ МІЛЬЙОНА ДОЛЯРІВ

Пожвавлюється збірка в Клівленді на ФКУ

Передавання 1.000 долярових чеків голові Комітету ФКУ На фото (зліва): мґр. Богдан Футей, представник студентства, теперішній голова ЦЕСУСА, Роман Почтар, д-р Володимир Шкільник, голова Лік. Т-ва в Клівленді, інж. Василь Лагошняк та мец. С. Воляник, голова Комітету ФКУ

Дещо занедбана акція на ФКУ в нашому місті пожвавилась. В місяці квітні ц. р. Комітет ФКУ відбув ширшу нараду з представниками організацій, які зобов'язалися впливати на членство своїх товариств у справі складання грошей на ФКУ.

Виготовлено докладну картотеку мешканців нашого міста і околиці та розділено її між представників організацій, що мають повести ударну кампанію. Зокрема багато користи у цій справі дала зустріч проф. д-ра О. Пріцака, голови Наукової Ради Українознавчого Інституту при Гарварді, з громадянством Клівленду в днях 4 і 5 травня, який зумів переконати й заохотити присутніх до складання пожертв на ФКУ.

З перших кроків поновленої акції вже є поважні успіхи, бо по 1.000 дол. склали: голова Лікарського Т-ва в Клівленді д-р Володимир Шкільник, інж. Василь Лагошняк та Роман Почтар. Давнішими „тисячниками" вже стали: д-р Дмитро Фаріон та д-р Микола Дейчаківський. Віримо, що за добрим прикладом голови Лікарського Т-ва підуть всі інші його члени.

Напливають 100 долярові вплати та заяви вплат. Деякі з них вплачують вже другу сотню.

Віримо в політичну зрілість української еміґрації, яка повністю підтримує морально і матеріяльно важливе діло, почате українським студентством 10 літ тому, і перша Катедра Українознавства в Гарварді буде урухомлена ще цієї осени.

Степан Воляник

Хор ім. Т. Шевченка в Клівленді зложив $500 для ФКУ

Український хор ім. Т. Шевченка, що 15 років працював під керівництвом володаря золотої батути, сл. п. проф. Ярослава Барнича, є першою, покищо одинокою громадською установою українського Клівленду, що стала вже членом - добродієм Фонду Катедри Українознавства. Цей Хор зложив для ФКУ суму $500, що потвердила Головна Екзекутива ФКУ окремим письмом з 6-го квітня. Згідно з виказами ФКУ фундаторами першої постійної українознавчої катедри у Гарвардському Університеті з-поміж близько 40 українських громадських організацій Клівленду є ще Українське Лікарське Товариство в Клівленді. 33-ій Відділ СУА та 240-ий Відділ Українського Народного Союзу, які зложили для ФКУ по сто долярів і стали звичайними членами Фонду. Цим шляхом 240-ий Відділ УНСоюзу закликає своїх членів ставати членами ФКУ, як також викликає всі інші Відділи УНСоюзу в Клівленді до такого самого чину. Кол. Українська Щадниця у м. Парма, Огайо, зложила для ФКУ $250. Одиноким індивідуальним членом-меценатом ФКУ у Клівленді, що вплатив суму однієї тисячі долярів на цей Фонд, є д-р мед. Дмитро Фаріон. згідно зі статутом ФКУ вплатою 500 долярів можна придбати звання лише члена - добродія ФКУ. Усіх жертводавців ФКУ у Клівленді є лиш 65, які зложили вже суму 10 тисяч долярів. Немає між фундаторами ФКУ великого числа українських бизнесменів та тих молодих наших професіоналістів, які закінчили студії впродовж останніх десятьох років.

Д-р Зенон Р. Винницький,
реф. Гол. Екзекутиви ФКУ
для окремих доручень

Продовжується збірка на ФКУ в Джерзі Ситі

Антін Шаран (зліва) передає дальші пожертви від громадян в Джерзі Ситі голові ФКУ мґрові Степанові Хемичеві.

Громадяни Джерзі Сити Григорій і Клявдія Салюки, які на початку лютого ц. р. пожертвували $ 500.00, належали до тих, що започаткували теперішній етап жертвенности на українські студії в Гарварді. За їх прикладом пішли опісля численні інщі громадяни і організації і збіркова акція в Джерзі Ситі, як і в багатьох інших громадах, спонтанно розгортається. Про велику пожертву в сумі $ 1,000 від місцевого українського Народного Дому, про 100 - долярові пожертви багатьох місцевих установ, включно із Станицею Пласту, вже інформовано. Цими днями до редакції „Свободи" зголосився знову голова УНДому і один із збірщиків пожертв на ФКУ п. Антін Шаран та передав приявному тоді в редакції на відвідинах президентові ФКУ мґрові Степанові Хемичеві дальші 100-долярові пожертви від Надгудсонської Округи та від Миколи і Марії Петришинів.

Панство Іван та Марія Ровенчуки — меценати Фонду Катедри

Підприємець-будівничий п. Іван Ровенчук передав $ 1.000 до своїх попередніх пожертв на Фонд Катедри. Його дружина Марія з другого покоління українців-канадців. Донька Катруся належить до третього покоління, і вона вільно володіє українською мовою та є ученицею Школи Українознавства. На знимці справа наліво: скарбник Анатоль Ромах, меценат Іван Ровенчук, його дружина Марія, доня Катруся, інж. Остап Захарків, член Комітету.

ДОБРОДІЙНИЙ КОНЦЕРТ КАПЕЛІ БАНДУРИСТОК В ДЕТРОЙТІ ПРИНІС 2.000 ДОЛ. НА ФОНД КАТЕДРИ

На знимці справа: скарбник Фонду Катедри, Відділ Мичиґен, п. Анатоль Ромах, передає чек на 2,000 дол. д-рові Валентині Савчук — голові Фонду. секретар інж. Іван Панчак та інж. Остап Захарків — члени Комітету Фонду Катедри. Відділ Мишиґин вже десять років збирає фонди на чолі з д-ром В. Савчук.

ВІДДІЛ УККА В БОСТОНІ ЖЕРТВУВАВ $ 500.00 НА ФКУ

Дня 20-го березня Управа Відділу Українського Конґресового Комітету в Бостоні відбула своє засідання яке вповні було присвячене для ФКУ. Представник ФКУ, д-р Іван Дідюк з'ясував членам управи ситуацію, в якій знаходиться Централя ФКУ — про зобов'язання, яке Централя ФКУ підписала з Гарвардським Університетом. Відділ в Бостоні досить малий, однак члени Управи Відділу рішили одноголосно покищо жертвувати $ 500.00, також Управа рішила звернутися до всіх організацій на терені Бостону з закликом про матеріяльну підтримку для ФКУ.

З ЛИСТА ДО ФОНДУ КАТЕДРИ УКРАЇНОЗНАВСТВА

До вплачених попередньо $ 100 на Фонд Катедри Українознавства висилаю сьогодні залученим чеком від себе й моєї дружини $ 1.000 на згаданий Фонд. Уважаємо великою честю для себе допомогти до повного здійснення цього вікопомного твору, що ним являється Катедра Українознавства в Гарварді. Щедрі пожертви українського громадянства на цю високу ціль являються доказом нашої національної зрілости та виявляють перед світом, що українська еміґрація йде в рядах Воюючої України до здвигнення храму Української Державности.

Щасть Вам, Боже!

Д-р Осип Коропей

МАНЧЕСТЕР, НЮ ГЕМШЕР НА ФКУ

Представник ФКУ Петро Кухар надіслав наступну листу нових жертводавців: по 500 дол. Михайло і Марія Добрянський, Катерина Иарко, Павло і Матильда Німиц, — деклярували 500 дол., з того, вплатили 250. По сто дол. Петро і Анастазія Кухар, Ольга Кухар, Микола і Марія Шуфлят, Петро і Анна Шуманські, Олекса і Марія Буцяк, Олена Беднарчик, Марія Беднарчик, Жінки при церкві, Іван Тимчишин, Володимир Сердюк. По 50 дол. Анастазія Струк, Анна Хомяк, Петро Ковальчук. По 25 дол. Емілія Мікусь і Ілля Струса. По 10 дол. Катерина Датків і Василь Синидяк. Разом дотепер збірка між свідомим громадянством дала 2.470.00 дол. Збірка продовжується.

ЗАПОВІЛА 1.000 ДОЛЯРІВ НА ФКУ

Бл. п. Катерина Кальмук, членка 336 Відділу УНСоюзу у Пармі, Огайо, померла дня 10 лютого 1968 р. Посмертну допомогу в сумі $ 1.000.00, записану на спадкову масу, призначила у своїм заповіті на Фонд Катедри Українознавства. Секретар Відділу Григорій Кисіль, якого суд назначив опікуном над майном покійної, переслав чек до Управи Фонду, згідно, з волею покійної. Катерина Кальмук пожертвувала також $200.00 для Конґресового Комітету та $ 200.00 призначила на закуп книжок про Україну англійською мовою для місцевої бібліотеки.

ЖЕРТВУВАЛИ НА ФКУ

Ню Йорк. — Як повідомляє працівник УНСоюзу Микола Шпитко, замість квітів на свіжу могилу покійного адвоката Мирона Лушпинського склали на фонд Катедри Українознавства при Гарвардському Університеті: по $ 10 Петро і Клавдія Григорович, Ярослав і Ірина Падох, Артеміда Мариш, Богдан Дзерович, Микола і Ірина Шпитко; по $ 5 Микола і Алла Григорович, Василь і Анна Шерей, о. Орест Іванюк, Іван Лозинський; по $ 3 Василь Палидвор, Леонід Крушельницький; по 2 дол. Іван Новосівський, Оленка Пашко, Роман Гуглевич, Іван Козак 1 дол. Разом зібрано 85.00 дол.

Іван і Пріся Витвицькі пожертвували $1,000.00 на ФКУ

Пан Іван Витвицький вручає голові ФКУ, Відділ Ню Гейвен, чек на $ 1,000.00. Зліва: д-р Михайло Снігурович, д-р Іван Кизик секретар і сотник Іван Стратичук, касир ФКУ, Відділ Ню Гейвен. пан Іван Витвицький і пані Пріся з Пікасів Витвицька

Ню Гейвен, Кон. (М. Я.) — Відомі громадяни Ню Гейвену Іван і Пріся з Пікасів Витвицькі зложили на Фонд Катедри Українознавства $ 1.000.00. Свій справді великий дар вручили вони голові ФКУ, Відділ Ню Гейвен, в час Протестаційного Громадського віча проти переслідування діячів української культури москалями на українських землях. До свого чека панство Витвицькі подали таку заяву: „Жертвуємо $ 1.000.00 (тисячу) на Катедру Українознавства в пам'ять наших братів і сестри: Григорій Пікас — народний учитель, Теодор Пікас — народний учитель, Юрій Пікас — студент медицини УСС, Микола Пікас — лікар УСС, Катерина Пікас-Мудрий — селянка, роджені в селі Повергові над Дністром коло Комарна; Родичі селяни — Володимир Витвицький, загинув на Закапрпатті в час Закарпатського „Зриву".

Панство Витвицькі завжди відгукуються на всі потреби Української Спільноти, є членами багатьох Українських товариств і організацій на терені Ню Гейвену. Пан Іван Витвицький, колишній секретар. Митрополичої Консисторії у Львові, від самого початку свого побуту на еміґрації працював і працює в управах різних товариств. Громадською роботою займається і пані Пріся Витвицька. Захоплена українським народним мистецтвом, разом із другими панями, веде курси вишивкарства і кераміки, на які крім старшого громадянства ходить багато нашої молоді.

Складаючи подяку і признання Панству Витвицьким за цей щедрий дар, закликаємо всіх громадян Ню Гейвену складати пожертви на цю епохальну будівлю.

Микола та Ляриса Войтовичі черговими меценатами ФКУ

Д-р Микола Войтович (зправа) передає тисячодоляровий чек представникові ФКУ інж. Степанові Чорпіті.

Філядельфійський Комітет ФКУ повідомляє, що черговими меценатами ФКУ у Філядельфії стали п-во д-р Микола та Ляриса Войтовичі, складаючи на цю ціль суму в 1.000.00 долярів. У своєму супровідному листі д-р Войтович пише: „Розуміючи потребу негайної фінансової підтримки та важливість швидкого відкриття першої у вільному світі Катедри Українознавства при Гарвардському Університеті, жертвуємо 1.000.00 долярів."

П-во Войтовичі є широковідомі у Філядельфії із своєї жертвенности на українські народні цілі. Д-р Войтович вже довгі роки є лікарем відомої філядельфійської спортової дружини „Тризуб".

Новий член Клюбу Тисячників ФКУ у Філядельфії

Фонд Катедри Українознавства (ФКУ) придбав у Філядельфії нового мецената, яким став відомий тут лікар-хірурґ д-р Василь Саляк, що недавно передав до місцевого відділу ФКУ чек на 1.000 дол.

Д-р Василь Саляк (зліва) передає тисячодоляровий чек представникові ФКУ інж. Степанові Чорпіті.

Факт датку д-ра В. Саляка тим відрадніший, що новий меценат належить до молодшого покоління нашого громадянства, закінчив студії і розпочав свою професійну діяльність у цій країні. Ця група наших громадян стає щораз численнішою і найбільш ваговитою в нашім суспільстві, одначе ми не бачимо в тій групі багатьох поважніших жертводавців на народні цілі. Дар д-ра В. Саляка тим цінніший і важливіший.

Працівник друкарні „Свободи" С. Кулик склав 100 дол. на ФКУ

Степан Кулик передає пані Любі Лапичак в адміністрації „Свободи" чек для ФКУ.

Джерзі Ситі. — Працівник „Свободи" п. Степан Кулик, що мешкає у Бронксі, Н. Й. склав до каси „Свободи" пожертву в сумі $100 (сто дол.) на Фонд Катедри Українознавства у Гарвардському Університеті. Передаючи цю пожертву, він заявив: „В подяку Господу Богу, що обдаровує мене здоров'ям, яке дозволяє мені ще доробляти до моєї пенсії на ліпше матеріяльне забезпечення своєї старості — складаю цю пожертву на здійснення такого великого нашого українського національного задуму, як відкриття катедр українознавства при найбільшому американському відомому університеті, що, вважаю, буде другим найбільшим нашим досягненням на еміґрації після побудови пам'ятника Шевченкові у Вашинґтоні".

П. Степан Кулик є членом Гол. Управи ДОБРУС-у, був у двох каденціях в Управі Т-ва Прихильників УНРади.

Знову новий меценат ФКУ

Д-р Яків Ґумовський зложив дар до Фонду Катедри Українознавства у висоті однієї тисячі долярів. Цю пожертву склав на пошану пам'яті незабутнього Батька, бл. п. Григорія Ґумовського, і найдорожчої своєї дружини бл. п. Шарльоти Ґумовської. Покійний батько д-ра Ґумовського, родом з Угнова, повіт Рава Руська, Західня Україна, був щирим патріотом та ревним громадським діячем і за це був після першої світової війни переслідуваний і ув'язнений окупаційною польською владою. Прибувши на еміґрацію до ЗСА, він посвятив весь труд свого життя також для того, щоб придбати грошові засоби для своїх дітей, в тому і для д-ра Якова на навчання в середніх і високих школах. „Згадуючи з великою вдячністю мого батька, пише д-р Ґумовський, — жертвую мій даток до ФКУ для вшанування Його світлої Пам'яті".

ДО УПРАВИ ФОНДУ КАТЕДРИ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Д-р Еміль Клюфас

Уважаючи встановлення Катедр Українських студій при Гарвардському Університеті за найважливіший засіб у ширенні об'єктивної прави про Україну на чужині, складаю свою пожертву в сумі одну тисячу долярів. Попередно жертвував я на ту ціль 100.00 дол. Надіюсь, що збіркова акція на ФКУ знайде повне зрозуміння і підтримку серед нашої національно-свідомої еміґраційної спільноти!

Щасти Боже!

Д-р Еміль Клюфас

200 ДОЛЯРІВ ВІД І. Цегельницького

Іван Цегельницький пожертвував $ 200.00 на Фонд Катедри Українознавства, на руки збірщиків Іллі Щупляка, Ярослава Іваницького і Григорія Бури. Іван Цегельницький походить із Підгаєччини. Опинився на еміґрації самотній, як і давніше є активним і свідомим громадянином української громади в Джерзі Ситі, Н. Дж. Жертвенність п. Івана Цегельницького гідна наслідування.

UKRAINIAN STUDIES CHAIR FUND
302 West 13th Street New York, N.Y. 10014

До УПРАВИ
ФОНДУ КАТЕДРИ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Доцінюючи важливість встановлення катедр українських студій у Гарвардському Університеті та їх вартість для розвитку української науки, складаю свою пожертву на ту ціль в сумі $......

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

Дня ....
Підпис

Чеки виставляти на: Ukrainian Studies Chair Fund.

Денис Квітковський

МІРКУВАННЯ НА МАРҐІНЕСІ ТЕГЕРАНСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

„Лихо з розуму". З неї говорили живі люди живою мовою про сучасні події в їх країні — події, які вказували не тільки на непошанування прав людини в Україні, але й на прояви білого (культурне нищення, русифікація) і червоного (фізичне винищування свідомого українського елементу) міжнародного злочину ґеноциду. Тому цю книжку (в англійській мові) ми не тільки розіслали поодиноким делеґаціям, але й занесли її до місцевих газет, до деяких амбасад та впливових людей.

І мені видається, що на цьому місці треба висловити велике признання ОУН, і особливо ред. Олегові Штулеві - Ждановичеві та його близьким співробітникам за видання цієї книжки та за те, що зуміли вони знайти шлях до великого американського видавництва й видати її англійською мовою. Книжка В. Чорновола була для нас на Тегеранській конференції не тільки візитовою карткою, але вона повністю оправдувала нашу там присутність. Англомовне видання цієї книжки великим американським видавництвом має історичне, переломове значення. Ми виходимо з власного ґетта у широкий світ.

Книжка І. Коляски була величезної ваги допоміжним матеріялом. Вона органічно доповнювала твердження В. Чорновола та його друзів про безпощадну, плянову русифікацію України.

Автентичність книжки Вячеслава Чорновола і інших матеріялів з України

Наша громада поза Україною була заскочена появою книжки „Лихо з розуму" В. Чорновола. І якщо велике число наших людей навіть купували її і читали, то черв'як сумніву щодо автентичности матеріялів, у більшій або меншій мірі, точив кожного. Ми віримо скоріше чужим. Наше взаємне довір'я бліде й слабе. Аж коли довідалася наша громада про те, що книжку Чорновола друкуватиме англійською мовою велике американське видавництво, Мек Гро Гілл, почало воно вірити в автентичність матеріялів Чорновола і інших.

Але книжка не появилася протягом ночі на американському ринку (в „американський ринок" включено і Канаду й деякі інші великі світові центри), тому з'явився новий сумнів, а чи то взагалі правда, що книжка вийде накладом американського видавництва? На цей останній „оправданий сумнів" наша громада дістане скоро відповідь.

Але в Тегерані ані один з членів делеґації Української ССР не заперечив автентичности матеріялів Чорновола.

Матеріяли, розіслані делеґаціям Міжнародної Конференції Прав Людини, іранська пошта доручила делеґаціям, хоч розірвала кожну коверту й потім зв'язала посилку шнурком, мовляв, це тільки для того, „щоб вас менше коштувала поштова оплата"... Ми, до речі, хотіли вислати матеріяли закритим листом і заплатити за те. Але чемність, навіть офіційна, прибирає дуже часто різних форм...

„Конференційні матеріяли" неофіційної української делеґації в Тегерані передано пошті в суботу ранком 27 квітня. Готові запечатані коверти з матеріялами відвезла на головну пошту готелева обслуга. І припадок хотів, що коли ми з д-ром Я. Мусяновичем прибули на ту саму пошту десь біля обіду того ж дня, щоб відібрати іншу посилку від СКВУ на моє ім'я, ми, на наше велике здивування, побачили величезну купу пороздираних коверт, з яких визирала червона обкладинка книжки Чорновола, і два хлопці об'язували шнурком кожну коверту... На наш запит, що це значить, нам сказали, що, щоб заощадити нам грошей, „вони вирішили" вислати матеріяли, як "Printed Matter". До кожної посилки була залучена записка з ім'ям та адресою д-ра В. Кушніра.

Пошта доручила матеріяли в неділю ранком 28 квітня. Ми бачили, як конференційні впорядники зносили грубі коверти й складали їх на купу біля поштових скриньок кожної делеґації. Але протягом цілого дня впорядники не вложили коверт у поштові скриньки делеґацій, хоч це не було згідне з звичаєм у таких випадках. Хтось чомусь затримав наші посилки на цілий день, хоч дехто з делеґатів вибрав собі свою посилку з нерозділеної купи. Д-р Б. Галайчук бачив увечері того ж дня коверти з нашими матеріялами під пахвою деяких делеґатів.

Другого дня, ранком 29 квітня, матеріяли „зникли". Пишу „зникли", бо ніхто з нас не бачив, коли і як розділено їх делеґаціям. Бачили тільки, що деякі делеґації носили наші коверти...

Того ж 29 квітня 1968 р. ранком до мене, з наміром висловити свою думку, підійшов проф. П. Недбайло, голова делеґації Української ССР і, навіть без привіту, висловив мені своє обурення за висилку делеґаціям „нікудишніх" матеріялів (вислів „нікудишній" мій, але цей вислів віддає правильно характеристику тих матеріялів проф. Недбайлом). Він додав, що делеґаціям ті матеріяли не цікаві, що вони „повертають" йому їх.

„Я вже маю більше 30 кілограмів тих книжок і що я з ними зроблю? В додатку вони писані по-англійськи, а я по-англійськи не читаю", — скаржився проф. Недбайло.

„Мені дивно, чому, з якої рації вони (делеґації) відсилають вам книжки Чорновола й Коляски! Там, у коверті є дописка, куди треба звертатися за дальшими інформаціями, або, якщо хтось так захоче, куди відсилати книжки", — відповів я.

„Я вже дев'ять років працюю в Комісії прав людини, мене всі делеґати знають, поважають і тому відсилають книжки на мою адресу", — говорив далі голова делеґації Української ССР.

„Мене щонайменше дивує така поведінка делеґатів, — сказав я, — А щоб ви не мали клопоту з книжками, поверніть їх нам". До мого від'їзду проф. Недбайло книжок нам не повернув...

У справі книжки Чорновола відбувся приблизно такий діялог:

Я: Кажете, що не читаєте по - англійськи і тому англійський текст „Лиха з розуму" є для вас тільки свого роду балястом. Але ми вам дали книжку Чорновола українською мовою, чи ви не читали її?

Недбайло: Я читав кілька версій цієї книжки...

Я: Чому ви оспорюєте вартість матеріялів Чорновола? Чи не правда, що він тепер ув'язнений?

Недбайло: Так, але він скоро вийде на волю...

І ми погодилися на тому, що В. Чорновіл був засуджений на 3 роки, що йому амнестія „забрала 1½ року, і тому він скоро буде на волі".

А щодо двадцятьох „злочинців" із „Лиха з розуму":

Я: Пане професоре, чи історія двадцятьох „злочинців", про яких пише Чорновіл, не є правдива, чи не сидять вони по в'язницях чи на засланнях у Мордовії?

Недбайло: Так, але з них велика частина уже на волі.

Значить: Історія Чорновола — правдива.

І ще:

Я: Скажіть мені, пане професоре, чому їх судять у тайних, закритих судах?

Недбайло: Це не відповідає правді. На розправу роздавали квитки вступу.

Професор тільки не сказав, скільки тих квитків було і кому їх давали.

І далі:

Я: Чому ані в совєтській, ані в українській пресі ніже словечком не згадано про арешти, суди й тяжкі присуди в Україні?

Проф. Недбайло: Це тільки на Заході кожну дурничку друкується в пресі. У нас немає традиції писати в пресі про такі речі.

Я: То ви уважаєте маловажними речами засуди людей на довгі роки ув'язнення чи каторжних робіт? Чи не повинен би про це знати широкий український загал?

Недбайло: Може ви маєте тут рацію...

І хоч у цьому випадку ми були згідні...

Я на цьому місці прошу вибачення у проф. Недбайла, якщо може часом не вжив того самого слова, що й він у нашому короткому діялозі, але я напевно дуже совісно передав суть нашої розмови.

І так перший мій „контакт" з людьми із совєтської України був невдалий.

Але автентичність матеріялів Чорновола була стверджена понад усякий сумнів.

Наукова Колеґія Українського Публіцистично-Наукового Інституту

Український Публіцистично - Науковий Інститут є студійно - науковою та інформаційною видавничою установою, щоб інформувати відповідними засобами вільний світ про проблеми та бажання українського народу.

Цей Інститут уже видав десять книжок українською та англійською мовами.

В скорому часі мають появитися англійською мовою ще дві праці: „Жидівська автономія в Україні в 1917-20 роках" Соломона Гольдельмана та „Українська проблема і Симон Петлюра" Алена Дероша. Праця Гольдельмана є перекладом з української мови. Її написав колишній міністер праці уряду УНР за уряду Директорії та заступник міністра жидівських справ в Україні. Він тепер живе в Єрусалимі, Ізраїль. Ця праця, особливо тепер, є актуальною в 50-річчя Української Революції. В ній очивидець та учасник і співтворець тих подій, жид з походження, відкидає всі неправдиві дані, приписувані українському урядові супроти жидівського народу.

Праця Дероша, відомого французького письменника і публіциста, також жидівського роду, є перекладом з французької мови. Він пристрасно обороняє Симона Петлюру та українську справу перед безпідставними обвинуваченнями в антисемітизмові і в жидівських погромах на Україні.

Президія Дирекції Українського Публіцистично - Наукового Інституту створила при УПНІ Наукову Колеґію, завданням якої є перечитувати праці, які Інститут збиратиметься видавати. Коли на думку Наукової Колеґії певна праця не буде апробована, Інситут її не буде видавати, а це зроблено для того, щоб науковці, люди з знанням, спершу дали свою оцінку на всі майбутні видання і щоб побачили світ лише вартісні твори.

До Наукової Колеґії входять такі особи: проф. д-р Богдан Боцюрків, проф. д-р Всеволод Голубничий, сенатор д-р Павло Юзик, проф. д-р Володимир Гуцул, проф. д-р Іван Лисяк-Рудницький, проф. д-р Василь Маркусь, проф. д-р Теодор Мацьків, проф. д-р Яр Славутич і проф. д-р Юрій Фединський.

О. К.

Архівний фонд Микити Шаповала

9-го квітня 1967-го року я передав частину власного архіву (17 великих паперових коробок) в депозит Української Вільної Академії Наук (УВАН), як „Архівний Фонд Микити Шаповала". Мав я тоді на думці, що УВАН оголосить про це в пресі, як це ділялося відносно матеріялів інших жертводавців. Але УВАН і до цього часу цього не зробив. Тому це примусило мене збробити це оповіщення. Мав я тоді на увазі та маю й тепер на думці уможливити нашим дослідникам Української Революції в 1917-1920 роках студіювати матеріяли нашого державного відродження і боротьби за державність в 1917-1920 роках.

У зложеному депозитові знаходяться, між іншим, такі матеріяли, як поодинокі числа газет, з 1918-1920 років, комплекти газет, що виходили в таборах інтернації, як:

1) „Українське Слово", 1920
2) „Свобода", ред. М. Твердохліб, Львів, 1921-22 р.р.
3) „Залізний Стрілець", 1921-1922 р.р., комплекти, Каліш.
4) „Український Сурмач", 1922-1923 р.р., комплекти, табір інтернованих, Щепійорно.
5) „Запорожська Думка", 1921 р., комплект, Вадовиці.
6) „Заграва", 1924 р., Льтів.
7) „Дзвін", 1924-1926 р.р., редактор В. Оскілко.

А також багато поодиноких чисел газет в 1919-1925 роках.

До коробки число 17 вложено Обобистий Архів сотника Антона Корчнівського, який у 1920 році був воїнським начальником міста Рівне на Волині. В тому архіві: оригінальні протоколи, накази, зарядження і матеріяли про польсько - українські відносини того часу, як от арешти українських військовиків, ув'язнення і засудження їх, тааож цінна автобіографія Антона Корчнівського та його авторсьаі статті, оповідання, тощо.

Всі ці матеріяли, понад 3,300 одиниць, для дослідників подій 1917-1920 років мають велику джерельну історичну цінність.

З метою, щоб особи, заінтересовані подібними історичними матеріялами знали про те, що такі матеріяли у нас, українців, є і де вони знаходяться, я й подаю це моє оповіщення до відома широкого уараїнського громадянства.

інж. С. Зеркаль

Упорядник „Архівного Фонду імени Микити Шаповала"

Боффало, Н. Й.

ВЕЛИКОДНЯ ЗУСТРІЧ 49-ГО ВІДДІЛУ СУА

Заходом 49-го відділу СУА в Боффало влаштовано 7-го квітня Великодню Зустріч з громадянством, у якій відбувся контест на найкращі паски. Зустріч відбулася в церковній залі, при церкві св. Івана Хрестителя.

На столі пишалися в довгому ряді паски, позначені порядковими числами, а побіч них писанки та інше печиво. Заля була вщерть виповнена гістьми.

Стрічу відкрила п-ні Неоніля Стецьків, привітала присутніх, сказала кілька слів настроєво-весело, та пояснила традицію українського народу про „Великодню паску" і писанки.

Пані Леся Лисак виголосила свій великодній етюд п. з. „У нескінченість", з чуттям, що на очах присутніх появились сльози. Атракцією були гагілки виведені ученицями цілоденної парофіяльної школи ім. св. Николая в Боффало, під проводом учительки цієї школи, п-ні Олі Чмоли. Старші учениці Рома Стецьків, Оленка Чмола і Роксоляна Ткачук в народніх строях виконали танок „Обливаний понеділок", укладу п-ні Н. Стецьків нагороджений громадянством рясними оплесками.

У змаганнях за найкращу паску брали участь всі присутні. Контест виграли три пані: Анна Макух секретарка Відд. дістала 1 нагороду, Оксана Салдит фін. секр. Відділу другу і Василина Осташук третю. Голова Від. п-ні Ірина Дорощак на сцені відзначила переможців, а присутні нагородили їх оплесками.

Цього самого дня в цій самій залі відбулась виставка образів мисткині п-ні Ольги Алексевич, з Торонта, яку присутні мали змогу подивляти. На закінчення запрошено всіх до іншої залі, де при чайку і солодкім, серед приємної атмосфери велася дружня розмова, а в душі остався милий спомин такої дорогої Великодної стрічі.

Емілія Стасюк

ПОЖЕРТВИ НА ФКУ В БОФАЛО, Н. Й.

(Стан на 24-го лютого 1968)

1.	Ukrainian Student Ass'n	$1,000.00
2.	Alexander Krynytzky	1,000.00
3.	Eugene Steckiw M.D.	1,000.00
4.	Myroslaw M.D. & Lidia Hreshchyshyn	500.00
5.	Bohdana Salaban M.D.	500.00
6.	Chor "Burlaky"	269.00
7.	George & Irena Lawriwsky	200.00
8.	Olga Slotiuk	200.00
9.	Roman Topolnycky DDS	200.00
10.	Very Rev. Paul Iwachiw STD	150.00
11.	Iwan Andrijuk	100.00
12.	Gabriel Andrushko	100.00
13.	Mykola Baryckyj	100.00
14.	Peter Bendyna	100.00
15.	Bereznycki Olexander & Oksana	100.00
16.	Iwan Bilynskyj	100.00
17.	Onufrij Biloholowskyj	100.00
18.	Zenon Bodnarskyj	100.00
19.	Andrew Bulba	100.00
20.	Petro Butryn	100.00
21.	Ihon Czmola	100.00
22.	Czornokosynskyj Markian	100.00
23.	Wolodymyr Danyluk	100.00
24.	Zenon Deputat	100.00
25.	Andrew Diakun	100.00
26.	Dmytro Diaczyszyn	100.00
27.	Dmytro Dzek	100.00
28.	Chrystyna Dziuba	100.00
29.	Cornell Dziuba	100.00
30.	Walter Dmytrijuk	100.00
31.	Ukrainian Home "Dnipro"	100.00
32.	"Dnipro" U.F.C. Union	100.00
33.	Doroszczak Semen M.D.	100.00
34.	Miroslaw Dragan M.D.	100.00
35.	Stephan Dushenko	100.00
36.	Wasyl Fedorak	100.00
37.	Eugene Fylypiw	100.00
38.	Iwan Holobut	100.00
39.	Iwan Horbaczuk	100.00
40.	Andrew Horodeckyj	100.00
41.	Nicholas Hnatyk	100.00
42.	Michael Hrubiak	100.00
43.	Yaroslaw Hulyk	100.00
44.	Iwan Huzar	100.00
45.	Fedir Iskalo	100.00
46.	Iwan Iskalo	100.00
47.	Jaremko Dmytro	100.00
48.	Wasyl Jurczyszyn	100.00
49.	Yuzyk Paul, Senator, Canada	100.00
50.	Atanas Kobryn	100.00
51.	Joseph Koczut	100.00
52.	Marko Kolba	100.00
53.	Iwan Koman	100.00
54.	Julian Konotopskyj	100.00
55.	Roman Konotopskyj	100.00
56.	George Korytko	100.00
57.	Walter Korytnyk Ph.D.	100.00
58.	Joseph Korostynskyj	100.00
59.	Michael Korostij	100.00
60.	Michael Krejer	100.00
61.	Alexander Kulyk	100.00
62.	Iwan Kupczak	100.00
63.	Michael Loza Ph.D.	100.00
64.	Eugene Lukowsky	100.00
65.	Borys Laszczuk	100.00
66.	Lesia Lysak	100.00
67.	Mychajlo Lysak	100.00
68.	Dmytro Mackiw	100.00
69.	Wasyl Makuch	100.00
70.	Michael Mandzij	100.00
71.	Conrad Manjko	100.00
72.	Melania Markewych	100.00
73.	Jihn Matwishyn	100.00
74.	Wasyl Melnyk	100.00
75.	Ignatius Metil Ph.D.	100.00
76.	Michael Mochnacz	100.00
77.	Bohdan Moroz	100.00
78.	Marian Morozewycz	100.00
79.	Iwan Mosijchuk M.D.	100.00
80.	Alex Niedzwiecky M.D.	100.00
81.	Alex Nowicky	100.00
82.	Eugene Oleksij	100.00
83.	Peter Ostapczuk	100.00
84.	Rev. Bohdan Ostapowycz	100.00
85.	Michael W. Pankiw	100.00
86.	Hilary Papuha	100.00
87.	Theodore Parfanowicz, M.D.	100.00
88.	Gabriel Parniuk	100.00
89.	Walter Pasichniak, M.D.	100.00
90.	Bohdan Pashkowskyj	100.00
91.	Nicholas Paslawsky	100.00
92.	Omelan Pastuchewycz	100.00
93.	Hryhor Pikas	100.00
94.	Iwan Pikas	100.00
95.	Michael Pikas	100.00
96.	Peter Poliszczuk	100.00
97.	Yaroslaw Pryshlak	100.00
98.	Nestor Procyk M.D.	100.00
99.	Wasyl Rajca	100.00
100.	Wasyl Regula	100.00
101.	Zenon Sahan Prof.	100.00
102.	Michael Saikewicz M.D.	100.00
103.	Michael Saldyt	100.00
104.	Anna Samutyn	100.00
105.	Wasyl Serediuk	100.00
106.	Michael Skrobala	100.00
107.	Anna-Maria Slobodian	100.00
108.	John Slobodian	100.00
109.	Sojuz Ukrainok	100.00
110.	Michael Suhar	100.00
111.	SUMA Oseredok	100.00
112.	Aleander Suprunowycz	100.00
113.	Wasyl Sywenkyj	100.00
114.	Wasyl Sharwan	100.00
115.	Bohdan Shepelavey	100.00
116.	Julianne Shepelavey	100.00
117.	Olha Shepelavey	100.00
118.	Stepan Shepelavey	100.00
119.	Taras Shepelavey	100.00
120.	Sylvester Szymanskyj	100.00
121.	Stephan Szyszka	100.00
122.	Michael Tarnawsky	100.00
123.	Tadey Tarnawsky	100.00
124.	Nadia Tymczuk	100.00
125.	UCCA Branch of Buffalo	100.00
126.	Ukrainian Med. Association	100.00
127.	Ukr. Civic Center Inc.	100.00
128.	U.W.A. Branch 64th	100.00
129.	Paul Wasylyszyn	100.00
130.	Wasyl Wasyliw	100.00
131.	Ignatius Wasylkowsky	100.00
132.	Wichael Washkurak	100.00
133.	Semen Weremchuk	100.00
134.	Emil Witryk	100.00

ФКУ І НАША СВІТЛИЧКА

В четвер 4-го квітня ц.р. нормальний порядок занять у Світличці УЗХ у Філядельфії був порушений незвичайною подією. На знак учительок втихли веселі співи і голосні забави дітей, гурт дошкільнят перетворився за одну хвилину у здисципліновану групу майбутніх студентів, які з належною для цієї хвилини повагою передавали референтці ФКУ, п. Х. Чорпіті, свій скромний дар — 50-доляровий чек на розбудову українознавчих студій у Гарварді. Збоку приглядалися усміхнені матері.

Що залишиться колись у пам'яті з цього моменту? Знимка групи дітей і Женя з чеком у руці? Спогад радісних дитячих забав у рідному гурті? Чи може колись, як син або донька вступлять до Гарварду і з успіхом закінчать українознавчі студії, котрась із матерів, вітаючи свого градуанта, вдячно згадає давно забуту імпрезу Світлички — вручення чека на ФКУ.

Хтось запитає: яке відношення Світлички до Катедри Українознавства?

Відповідь на це питання знаходиться у повідомленні про заснування світлички, яке Управа 20-го Відділу Українського Золотого Хреста розіслала зацікавленим батькам восени 1963 року. Там між іншим сказано: „В програму Світлички входитимуть українські дитячі гри, забави і пісні, народні казки та кращі зразки українського дитячого фольклору. Особливу увагу звертатиметься на засвоєння правильних українських назв на усі предмети і прояви в обсязі зацікавлення дитини... Матері будуть діставати видрукувані слова вивчуваних у Світличці текстів пісень чи віршів... при Світличці діятиме бібліотечка українських книжок."

Чи може хтось сумніватися, що так накреслена і дбайливо виконувана програма Світлички є першим і основним етапом для майбутніх студій українознавства?

А тепер кілька слів про історію Світлички.

На заклик УЗХ про відкриття Світлички у 1963 році зголосився гурт енергійних, підприємчивих матерів, які охоче взялися до праці. В березні 1964 р. створено Батьківський Кружок-гурток, що його очолила п. Христина Ганас. Світличку оформлено на взір американських кооперативних садочків. Першою учителькою була Наталка Лукіянович. Спочатку було тільки п'ятеро дітей і світличка приміщувалась в приватному домі. Перший шкільний рік закінчено з 12-ма дітьми. Але вже в другому році число дітей подвоілося й Управа робила всі можливі заходи, щоб перенести Світличку до більшого приміщення. З великою полекшею і радістю ми перенесли врешті-решт Світличку в квітні 1965 р. до гарних просторих заль презвітеріянської церкви св. Трійці при вулицях Марвайн і Роклянд, де Світличка є і нині. Подивляємо добру волю і прихильність наших американських співгромадян.

У Світличці є 28 дітей. До учительського складу входять: Мася Касіян — учителька старшої групи, Таня Левицька — учителька молодшої групи, проф. Юрій Оранський — хор музично-ритмічного Садочка, Христина Озарків — балет Музично-ритмічного Садочка, Дарія Шуст — музичний супровід Світлички, Надя Савчук — адміністратозка. Світличка далі діє на кооперативній основі і така форма вповні себе оправдує. Кожна мама знає, що сама одна вона не дала б дитині того, що дитина дістає у Світличці у висліді праці всіх матерів. А кожна мама може в іншій питомий собі спосіб збагатити Світличку своїми плянами і працею. Візьміть хоча б приклад з датком на ФКУ.

Х. Турченюк

Емрбідж, Па.

НА ФОНД КАТЕДРИ УКРАЇНОЗНАВСТВА ЖЕРТВУВАЛИ $1,210

В Піттсбургу був постав Комітет Фонду Катедри Українознавства на чолі з д-ром Юрієм Кишакевичем, і ми передали наші жертви з Ембріджу до піттсбурського комітету, тому у списку, який появився у „Свободі" 9 квітня, немає нашої місцевости. Наша Ембріджська Громада все відгукується на всякі народні потреби, бере громадно участь у різних загально-національних маніфестаціях. Так є і з Фондом Катедри Українознавства.

Пожертви склали по $100: Василь Ясеницький,, Михайло Шибінський, У.П.Церковна Громада, Теодор Грицик, д-р Ярослав Миколович, Андрій Глушко, Відділ 161 УН-Союзу, Форись, Тов. І. Франка Відд. 108 У.Н.П., Марія Строк Маринич.

$50: Иосиф Литвин.

$ 25: Іван Сухий, Прот. о. Михайло Ярош, Андрій Хлиста, Іван Белей, Петро Караско.

$10: Іван Гарбінський, Микола Стефківський, Гнат Бірців, Євген Стефанович.

Разом $1,210.00.

145.	Andrew Wojchak	100.00
146.	George Wojchak	100.00
137.	Borys Wolosheniuk	100.00
138.	Iwan Woroniak	100.00
139.	Alexander Voronyn	100.00
140.	Eugene Zankiw	100.00
141.	Daniel Zawadiwsky	100.00
142.	Stephan Zawisky	100.00
143.	Onufrej Zelinskyj	100.00
144.	Michael Znaczko	100.00
145.	Rev. John Zuck	100.00
146.	Michael Makohon	100.00
147.	Wasyl Prystajko	100.00
	68 Members	2,003.00
	Р А З О М	$20,772.00

По докладніші інформації просимо звертатися до наших Мужів Довір'я і на їхні руки вплачувати готівку або чеки на уділи ФКУ.

СТЕПАН ШИПИЛЯВИЙ
Секретар Відділу ФКУ.

Адреси Мужів Довір'я:

Alexander Krynytzky, 608 Mill Road, Fuffalo, N.Y. 14224, Phone: 674-3402;

Irene Lawriwsky, 76 N. Parade Street, Buffalo, N.Y. 14211, Phone: 896-7434;

14120, Phone 692-6862.

Peter Pucak, Sr., 390 Tonawanda Crc., N. Tonawanda, N.Y,

ДОПОВІДЬ ПРО ЦЕРКВУ В ШИКАҐО

Користаючи з перебування о. д-ра Івана Гриньоха в Америці, його запрошено до Шикаґа для публічних виступів. В неділю 12 травня місцевий Комітет оборони традиції, обряду і мови в Українській Католицькій Церкві влаштував своє річне свячене. Це була добра нагода, щоб гість з Европи промовив до чисельно зібраних, а їх було понад 900 осіб, та й посвятив великодній стіл. Громада, організована довкола Комітету, була з цього приводу дуже вдоволена, бо попередні подібні трапези свяченого чи різдвяні просфори відбувалися без священика.

Священик-гість виголосив при цьому глибоку промову, нав'язуючи до рідних традицій в Україні, до того всього, що його так запопадливо зберігали перша й друга ґенерації на цій землі. Він вказав на те, що розуміння льояльности до країни перебування, розуміння приналежности до Вселенської Церкви не сміють наводити нас до того, щоб змінювати чи покидати наші давні вартості, обряд, мову, звичаї, все те, чим не одна спільнота гордиться й відгребує зі своєї давнини, щоб їх знову шанувати. Є прикро, говорив промовець, коли хтось цих речей, так істотних для існування спільноти, для самобутности Церкви, легко збувається чи то ігноранцією, чи то навмисним відкиненням.

Доповідач підкреслив ролю і значення завершеної структури нашої Церкви у формі Помісної Української Церкви та ствердив, що Синодальне управління нашої Церкви на чолі з Верховним Архиєпископом відповідає найбільше духові старої Української Церкви та теперішнім тенденціям у Вселенській Церкві.

Промовляли також професор В. Попель від централі Комітетів оборони традицій та інж. Ст. Ґоліяш, які від присутніх обдарували священика-гостя з Европи та через нього, і насамперед, Первоієрарха Української Католицької Церкви, Блаженнішого Кир Йосифа великодніми писанками. Присутні співали великодніх пісень та закінчили в піднесеному настрої це величаве свячене місцевої громади прихильників святкувань за старим стилем.

Того ж дня відбулася доповідь о. д-ра Івана Гриньоха, організована місцевим відділом Об'єднання прихильників визвольної боротьби. Доповідь на досить спеціяльну богословську тему: Церква на підставі конституції „Світло народів" притягнула до залі православного Собору св. Володимира 450 присутніх, осіб обидвох віровизнань. Церковна проблематика в Шикаґо є популярною і люди з зацікавленням слухають компетентних виступів на ці теми.

Хоч, як згадано, доповідь була строго теологічна, все таки доповідач зумів спопуляризувати багато складних питань і зробити свої думки і висновки приступними для широкого кола слухачів.

Отець д-р Гриньох зупинився над природою Церкви, над її різними формулюваннями в католицькій західній і східній християнській богословії. Теперішня інтерпретація Собору приближається до первісного розуміння Церкви, при чому поняття Церкви як Таїнства, чи як містичної присутности Христа у світі було добре відомим у східній теології.

Окремо доповідач підкреслив місце і ролю „Божого Люду", який, за теперішнім формулюванням Собору, набуває підметного значення. Миряни є не лише об'єкт душпастирства, так зване „пасоме стадо", але співвідповідальні за Церкву, її повноправні діти, її живі члени. У світлі соборових постанов мусить бути передумана й переоцінена роля мирян і в окремих теперішніх церковних організаціях, в тому насамперед в нашій Українській Католицькій Церкві.

Багато уваги доповідач присвятив питанню, як це нове розуміння Церкви близьке українській традиції, нашій історії, а головне, такому теологічному умові, яким був Слуга Божий Андрей. Доповідь була часто переплітувана цитатами писань Митрополита Андрея, зокрема деяких постанов Львівського Синоду 1939-40, надхненого думкою і ділом Слуги Божого.

Доповідь викликала низку запитань і зауважень присутніх. Всі були вдоволені, що така й подібні доповіді переносять і на наш ґрунт засадничі дискусії про розуміння і ролю Церкви в нинішньому світі. Багато присутніх висловили побажання, щоб і „для нас Собор відбувся".

В. М.

Ню Йорк, Н. Й.

СВЯЧЕНЕ СОЮЗУ УКРАЇНСЬКИХ КУПЦІВ І ПРОМИСЛОВЦІВ

Управа Союзу Українських Купців і Промисловців влаштувала дня 5 травня 1968 Спільне Свячене у великій залі Українського Дому в Ню Йорку, в якому взяли участь, крім численних членів, також запрошені гості та представники наших центральних організацій.

Імпрезу відкрив голова СКУіП — активний громадський діяч п. Я. Пастушенко, вітаючи приявних, зокрема привітав прибулу з рідних земель — гостю вдову по священикові пані Скоробагату, що перебуває на відвідинах у свойого сина, тостмайстра імпрези п. Романа Скоробагатого. У зв'язку з цим пригадав за поневолений край та потребу плекати і продовжувати наші гарні традиції.

Божі дари на столах поблагословив Всч. о. Федуняк з церкви св. Юра, а функції „дяка" на загальне вдоволення уміло виконав адв. Роман Гуглевич, відспіванням тричі Христос Воскресе.

Господар імпрези п. Роман Скоробагатий, вив'язуючись гарно зі своєї ролі, представив гостей при почесному столі, де сиділи представники організацій, між якими були від УКК — мґр. Іван Базарко з дружиною, від СУЖА — д-р Роман Кришталський з дружиною, „війт" Метропольної округи адв. Роман Гуглевич, адв. Роман Олесницький, довголітній правний дорадник, представник Фонду Катедри Українознавства інж. Тарнавський, дир. „Самопомочі" п. Раковський і інші, які склали привітання та побажання успіхів в дальшій праці Союзові Українських Купців і Промисловців.

У мистецькій частині виступали відомі мистці пера і слова пп: Микола Понеділок і Іван Керницький (Ікер), які прочитали декілька своїх гуморесок, за що приявні нагородили їх довгими оплесками.

Голова Союзу дир. Я. Пастушенко, роздаючи фундаторські грамоти тим членам, які вже зложили свої досить поважні пожертви на Фонд Катедри Українознавства, закликав до підвищення пожертв, при чому на залі декілька членів задеклярували підвишку своїх пожертв сумами по двісті і більше долярів.

Дир. Яр. Пастушенко подав до відома, що пожертви членів СУКіП на ФКУ переступили поважну суму десяти тисяч долярів, а представник ФКУ інж. Тарнавський зложив щиру подяку за ці пожертви та за зрозуміння ваги і значення Центру Українських Студій в Гарвардському Університеті.

Закриваючи офіційну частину Свяченого, дир. Яр. Пастушенко подякував всім за участь та привіти, та за пожертви на ФУК і побажав такої ж зустрічі на Свяченому у наступному 1969-му році в „такому ж повному складі". Голові дир. Пастушенкові та секретареві мґр. Я. Щербанюкові належиться признання за дбайливу організацію імпрези, а п. Росолі за гарне влаштування прийняття.

Р. К.

Савт Плейнфілд, Н. Дж.

ПРАЦЯ В УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ ГРОМАДІ

В нашій громаді оживилася праця, коли до нас прибув о. Николай Левицький, який стараєтьсяприєднувати до нашої Православної Церкви тих людей, старших і молодших, які вже були забули про свою Українську Церкву та свій нарід і перейшли до неукраїнських церков американських, а деякі до російської православної церкви.

Господь благословить працю о. Н. Левицького, і до нашої церкви горнуться знов наші люди. Гарні були Богослуження у Великий Четвер та у Великодну П'ятницю, на яких були наші парохіяни зі своїми діточками. На сам Великдень було свячення пасок та св. Великодня Літургія. В церкві співав гарно хор, до якого належить вже тут народжена молодь, вивчена співати пані Юлією Шарик, що є піонеркою цієї громади, і не жаліє трудів, щоб наша парохія якнайкраще розвивалася. Вона є і секретаркою Відділу Укр. Нар. Союзу. Можна б тут приєднати членів до УНС, але організатор бусів би знати англійську мову. Тут легко дістати працю, бо є фабрика на місці.

Єднаймося коло нашої рідної церкви під проводом о. Н. Левицького, доволі наші люди працювали для поляків або москалів. Нехай воскреслий Ісус Христос нам допоможе бути дітьми нашої Церкви та українського народу.

Сергій Тимочко

Філядельфія, Па.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ТОВАРИСТВА ОПІКИ НАД МОЛОДДЮ „РІДНА ШКОЛА"

31 березня в залі Спортового Товариства „Тризуб" відбулись загальні збори Товариства Опіки над молоддю „Рідна Школа" у Філядельфії. Товариство „Рідна Школа" нав'язує до світлої традиції рідношкільної діяльности в Україні і його головним завданням є вести науку українознавства.

Вже кільканадцять років Товариство веде школу українознавства, що є не тільки першою у Філядельфії, але й одною з кращих українознавчих шкіл на американському континенті. Згідно зі звітом, що його подав голова „Рідної Школи" інж. Степан Процик, школа українознавства „Рідної Школи" у Філядельфії має в цьому навчальному році 380 учнів. Вона є повною школою, її програма розложена на дванадцять років і закінчується іспитом, на зразок давнього матурального іспиту. Після закінчення цієї школи абсольвенти можуть продовжувати студії в одному з американських університетів, де є слов'янські відділи. Школа українознавства „Рідної Школи" приміщується від десяти років в будинку міської публічної школи, в перших роках в публічній школі при вулиці Ліндлей, а в останніх шести роках в публічній середній школі Кука при вулиці Лавден. Тут користувалась наша школа 16-ми просторими клясами, як також і авдиторією, що в ній відбувались шкільні імпрези. Рівень навчання завдячує ця школа добірному учительському складові, в якому старші досвідчені вчителі, як і молодші, що свої студії покінчили в американських високих школах. У проводі школи стоїть проф. Володимир Лотоцький.

Головною справою на загальних зборах було набуття власного будинку для потреб школи. В останньому році виникла можливість набути будинок публічної школи при вулиці Каюґа в сусідстві до української парафіяльної церкви Царя Христа. Цю дільницеву школу міський уряд задумав продати за відносно низьку суму, бо для цієї дільниці заплановано будову нової модерної публічної школи. Будинок старої школи міг би, після деяких реконструкцій, задовольнити потреби школи українознавства „Рідної Школи" та ще й стати осередком для нашої молоді, яка могла б користуватись цим будинком для різних товариських і організаційних зайнять.

Перед двома тижнями школа українознавства „Рідної Школи" вже перенеслась до цього будинку при вулиці Каюґа, покищо в ролі піднаймача. Це добра нагода для того, щоб перевірити можливості користуватися цим будинком, поки прийде справа до купна. Про справу приявні на зборах батьки і члени „Рідної Школи" широко дискутували. Постановлено уповажнити до дальших переговорів в цій справі новообрану Управу, якій до помочі додано ще й окрему Комісію в справах купна шкільного будинку. В склад Комісії увійшли молоді батьки, а саме пані Захарчук, інж. Булик і інж. Гана. Приявний на загальних зборах голова місцевого Відділу УККА д-р Богдан Гнатюк підтримав справу купна дому, повідомляючи про заходи, що їх в цьому напрямі поробив уже разом з Управою „Рідної Школи" місцевий Відділ УККА.

Загальні збори Товариства „Рідна Школа" широко дискутували також про проблеми громадського життя української громади у Філядельфії. Збори висловили невдоволення з приводу того, що під час останніх зборів Відділу УККА у Філядельфії не віддано відповідної уваги „Рідній школі", представника Товариства не включено до нової Управи Відділу. Загальні збори постановили делеґувати голову „Рідної школи" інж. Степана Процика до Управи Відділу УККА у Філядельфії, уповажнюючи його повести заходи для набуття шкільного будинку у Філядельфії.

Загальними Зборами „Рідної школи" проводила Президія під головуванням д-ра Володимира Бачинського.

Т.

В ПАМ'ЯТЬ о. кан. ВОЛОДИМИРА ПИЛИПЦЯ

Дня 15. квітня ц.р. минуло сорок днів від смерти св.п. о. кан. Володимира Пилипця, старшини УГА та бувшого пароха греко - кат. церкви українського табору для переселенців „Сомме - Касерне" в Авґсбурзі в Німеччині. Заходами горстки бувших мешканців того табору, які перебувають тепер в Дітройті, відбулася того дня в церкві Неп. Зачаття ПДМ в Гемтремк панахида за спокій його душі. Після панахиди бувші його парохіяни зложили пожертви на Український Католицький Університет в Римі замість квітів на його свіжу могилу. Суму 60 дол. зложили такі особи: д-р Іван і Ольга Янчишин 20 дол., д-р Дарія Савдик 10 дол., Северин і Марія Злочовські 10 дол., д-р Володимир і Теодозія Богоновичі 10 дол., Богдан і Ірина Левицькі 5 дол. та Григорій Верхола 5 дол. Згадану суму переслано на адресу УКУ в Римі.

І. Я.

БРАЗИЛІЙСЬКА ГАЗЕТА ПРО СКВУ

Куритиба. — Як повідомив тижневик „Хлібороб" ч. 8/1968, у великому місті Апукарана місцева найголовніша газета „О Дебате" помістила ще 17 березня статтю про Перший Світовий Конґрес Вільних Українців, пера делеґата СКВУ вс. о. Володимира Ханейка. Згадана стаття розмістилася аж на 3-ох сторінках газети. Автор докладно висвітлив завдання та перебіг Конґресу, як і його значення на майбутнє. о. Володимир Ханейко народжений в Бразилії, в повіті Малет, що загально вважається „українським морем". Крім душпастирської діяльности, він також є гімназіяльним професором-викладачем.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

На цьому місці друкуємо імена тих ВП. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА Ч. 19

Е. Креховецька, Філя.	$20.00	І. Горпенюк, Дітройт	1.00
А. Білецька, С. Плейнфілд	8.00	В. Гринів, Блеквуд	1.00
М. Шероцька, Бруклин	8.00	А. Гнип, Фішкіл	1.00
О. С. Раковська, Бронкс	6.00	П. Голей, Ню Йорк	1.00
Т. Гаврилів, Вудбрідж	5.00	Д. Іванишин, Роселл	1.00
А. Триш, Гемтремк	5.00	С. Івасечко, Редінґ	1.00
Л. Тягнибік, Шикаґо	5.00	М. Заяць, Вашинґтон	1.00
В. Протасик, Монтреаль	4.50	І. Климишин, Палмертон	1.00
В. Білий, Массапіква	4.00	І. Ковалькевич, Голіок	1.00
Я. Кравчук, Парма	4.00	П. Кожемяка, Брістоль	1.00
В. Миколишський, С. Мічел	4.00	А. Кравець, Піттсбурґ	1.00
М. Романів, Н. Берґен	4.00	В. Кулик, Міннеаполіс	1.00
Т. Савицький, Дітройт	4.00	Д. і К. Ласевич, Бруклин	1.00
Е. Сенко, Дургем	4.00	І. Лежняк, Філядельфія	1.00
В. Балюк, Бруклин	3.00	Д-р Матвієнко, Ню Гейвен	1.00
М. Бурдиц, Шикаґо	3.00	В. Матічик, Саут Гейт	1.00
А. Грепюк, Віндсор	3.00	о. Ю. Менцінський, Брук.	1.00
І. Децик, Віллимантик	3.00	В. Мудрий, Л. Айленд Сіті	1.00
Т. Дмитерко, Клівленд	3.00	М. Нечет, Шикаґо	1.00
С. Карваш, Елизабет	3.00	О. Падик, Торонто	1.00
Х. Мотуз, Ірвінґтон	3.00	І. Пасічник, Саутінґтон	1.00
І. Палій, Йонкерс	3.00	В. Пащак, Ірвінґтон	1.00
А. Смакула, Аубурндейл	3.00	В. Пеленський, Кліфтон	1.00
Д-р А. Ткачук, Міллтавн	3.00	Р. Петрощак, Шикаґо	1.00
М. і А. Бурлука, Геммонд	2.00	М. Пилипчак, Джерзі Сіті	1.00
О. і Ю. Ващук, Асторія	2.00	М. Пойда, Філядельфія	1.00
С. Глот, Кліфтон	2.00	І. Приймак, Ню Йорк	1.00
О. Демченко, Байон	2.00	О. Продивус, Ояґа	1.00
І. Кусий, Седар Нолс	2.00	Г. Рудницький, Ню Йорк	1.00
Д-р В. Пасічник, Дітройт	2.00	І. Савчин, П. Брадок	1.00
П. Пундій, Шикаґо	2.00	В. Сакалюк, Шикаґо	1.00
П. Стельмах, Порт Кредіт	2.00	П. Скремета, Трентон	1.00
Б. Танасійчук, Вашинґтон	2.00	А. Смішко, Бронкс	1.00
Т. Янчак, Клівленд	2.00	М. Совяк, Філя.	1.00
Ю. Артюшенко, Шикаґо	1.00	Л. Л. Стасів, Бронкс	1.00
Н. Байко, Клівленд	1.00	С. Стефанів, Флінт	1.00
К. Балагурак, Рошел Парк	1.00	А. Теплюх, Елмайра Гайтс	1.00
П. Білинський, Коговз	1.00	О. Урбанський, Парма	1.00
В. Богацький, Нюарк	1.00	І. Умин, Трентон	1.00
С. Брудний, Боффало	1.00	В. Федик, Іст Орендж	1.00
С. Гавришко, Боффало	1.00	К. Хішмак, Клівленд	1.00
В. Ганн, Джерзі Сіті	1.00	П. Хомицький, Шикаґо	1.00
А. Гладилович, Монтреаль	1.00	Н. Шанцок, Фенікс	1.00
П. Головачук, Кліфтон	1.00	П. Шарласнко, Трентон	1.00
І. Городиський, Бронкс	1.00	М. Юрків, Джерзі Сіті	1.00
		Д. Василькевич, Джемейка	0.50

Австрійський журнал „Зонтаґеблят" про українців у Канаді

Грац, Стирія. — Журнал „Зонтаґеблят" ч. 51/1968 помістив велику статтю д-ра Геймо Відтмана під наг. „Нова Батьківщина в Канаді" про маси українців у тій країні та їхній вільний економічний і культурний розвиток. „Україна означає „околиця" або „прикордоння", пише автор, пояснюючи, що це назва великої европейської країни, розташованої „на околиці Европи". Україна відіграла вирішальну ролю в минулому в обороні Европи перед навалою з азійських степів. Після короткого перегляду історії України, автор спиняється на масах українців у Канаді, які освоїли там прерії, створили й наладнали своє релігійне життя, будують церкви, школи та ін. Стаття ілюстрована фотознімками: Кардинала Кир Йосифа Сліпого та багатьох українських церков, здебільшого проєкту архітекта Радослава Жука. У статті згадується, що українці поселені в багатьох країнах вільного світу, що вони люблять і зберігають свої культурні традиції та надбання, як і свої рідні традиційні церкви.

Ще одна жертва нещасливого автомобілевого випадку

(Посмертна згадка)

20-го березня дітройтська громада відпровадила на вічний спочинок бл.п. Володимира Івасишина, який згинув в автомобілевому випадку коло Дітройту.

Бл.п. В. Івасишин народився 1946 року в таборі для переміщених осіб коло Мангайму. В 1949 році з батьками приїхав до ЗСА до Дітройту, а пізніше до сусіднього міста Лінкольн Парк. Тут він закінчив середню школу. В 1965 році його покликано до військової служби на два роки, з яких він частину відслужив у В'єтнамі. Перед відходом до війська сумізівська громада влаштувала йому прощальне прийняття, бажаючи щасливого повороту в ряди Спілки Української Молоді.

На початку цього року він щасливо вернувся домів. Здавалось йому, що коли пережив в'єтнамське пекло, то небезпека минула. Плянував з початком шкільного року зачати університетські студії, але недоля перекреслила його пляни, бо в суботу 17-го березня товариш по зброї з в'єтнамської війни приїхав до його хати і оба виїхали автом та вже не вернулися домів живі.

Бл.п. В. Івасишин від ранніх років був членом СУМА Осередку ім. Київ. Під час похорону дружинники і дружинниці в одностроях з сумівським прапором як почесна варта супроводжали свого друга на вічний спочинок. Домовину несли його друзі-ровесники, які щойно вислужили свій реченець в армії. На кладовищі св. Ядвиги старші ветерани американської армії сальвою стрілів віддали останній салют молодому членові їхньої формації.

Хай ця коротка згадка буде грудкою землі на могилу молодої, надійної людини, яка несподівано відійшла від нас у вічність. А земля прибраної Батьківщини, за яку він боровся в джунґлях В'єтнаму, нехай буде йому легкою.

Управа Осередку

ЄГИПЕТСЬКИЙ УРЯД ТВЕРДИТЬ, що Ізраїль двічі обманув З'єднані Стейти Америки. В травні ц.р. ЗСА і СССР разом звернулися однаково до Єгипту і його арабських союзників, як і до Ізраїлю з закликом стриматись з будь-якими аґресивними діями. У відповідь на той заклик — Ізраїль заатакував Єгипет, Сирію і Йорданію 5 червня ц. р. Зновуж при підготовлюванні резолюції Ради Безпеки Об'єднаних Націй з 22 листопада 1967 Ізраїль погодився в кулюарах на текст тієї резолюції, а коли її схвалено — то він відмовився повинуватись їй.

САВДІ - АРАБСЬКИЙ КОРОЛЬ ФЕЙСАЛ II заявив представникові „Н. Й. Таймсу" Дрю Мідлтонові, що арабський світ вважає З'єднані Стейти за свого ворога і що тому вони повинні перевірити своє становище супроти ізраїльсько - арабського конфлікту. Фейсал — противник єгипетського президента Нассера і його просовєтської політики, — але він признає, що коли арабські країни не можуть знайти підтримки в З'єднаних Стейтах, то вони мусять звертатися за тою підтримкою до Москви.

На пленумі в Києві обговорювали справу Чорновола...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ють поживу для буржуазної пропаганди. Аполітичні, далекі від сучасності віршики, оповідання й повісті, в яких на сірому фоні діють сірі, збіднені люди, що їх турботи про родинне вогнище, спосіб і уклад життя майже нічим не різниться від всього цього в літературі минулого століття, — такі твори менш за все прислужаться нашій комуністичній справі".

„Літературна Україна" пером В. Козаченка нападає на два видання за кордоном, не подаючи назв, а саме: на книжку „Нова літературна хвиля в Україні" з перекладами на французьку М. Маслової молодих поетів з України, Париж, 1967 р., і на книжку „60 поетів 60-их років", що вийшла українською мовою в ЗСА і яку впорядкував поет В. Кравців: „Треба пам'ятати: на прорахунках ідейно-естетичного плану роблять свій чорний бізнес апологети капіталізму. Назву хоч би той факв, що недавно в Парижі французькою мовою вийшла збірка творів деяких молодих українських письменників з відповідним, як і треба було чекати, коментарем — з брудною антирадянською передмовою. Подібне видання здійснене і в Ню Йорку".

Називаючи кращі новочасні досягнення окремих українських поетів і письменників в УССР за останні роки „промахами", В. Козаченко пише, що „треба не забувати", мовляв, що „в ідеологічній боротьбі ворог використовує найменші промахи". Далі він виявляє, що на партійних зборах у Києві знову розпинали тих українських письменників, які підписали листа-протеста проти безпідставно засуджених мистців слова, малярів, журналістів та ін. діячів культури в Україні: „На своїх партійних зборах, які нещодавно відбулися, літератори-комуністи Києва піддали гострій критиці прояви аполітичності з боку деяких письменників. Обурення й осуд викликав той факт, що кілька літераторів, гаразд не знаючи суті справи, поставили свої підписи під листом на захист осіб, які займалися антирадянською діяльністю. Цей випадок — прикрий, бо, на жаль, знайшлося кілька безпринципних товаришів, які не змогли належно оцінити кимось „уміло" сфабриковану фальшивку. Розмовляєш з такими товаришами, і виявляється, що вони далеко не все знали, що їх ввели в оману і що вони охоче знімають свій підпис під тим брудним папірцем. Ясна річ, добре, що люди зрозуміли помилку, але в тому, як легко дехто може „дарувати" свій підпис нашим недругам, не можемо не бачити такої собі байдужої аполітичності, громадянської невизначености чи й просто безвідповідальності."

„Літературна Україна", орган Спілки Письменників України, що є фактично філією московської Спілки Письменників СССР, знову атакує українську поетичну молодь та при цьому вперше називає такі відомі на ввесь світ прізвища українських в'язнів, як Караванського і Чорновола: „Над усім цим слід добре поміркувати і старшим, і молодшим письменникам. Я, скажімо, переконаний, що декларування деякими авторами чисто естетських позицій у творчості нагадує оту політичну безідейність, що виявилась у підписуванні згаданого листа на захист „літераторів" Гінзбурга, Галанскова, Добровольського, Караванського, Чорновола".

Твердячи, що „випадок з листом" в обороні безправно засуджених на закритому, і вже тому безправному, процесі чи процесах — це „прикрий виняток у житті письменницької організації", партійний наглядач В. Козаченко в тій же статті натякає на декілька нових творів, що не подобаються режиму. З-поміж таких нових кандидатів на Мордовію назвав він тільки відомого поета і кіносценариста М. Вінграновського, а інших осуджуваних не назвав, щоб українці в Україні й поза Україною не звернули на тих діячів більшої уваги. „Літературна Україна" помиляється, припускаючи, що якесь прізвище може дійсно залишитись у таємниці від закордонних дослідників літературного процесу в Україні та потоптання Прав Людини в московсько-комуністичній імперії СССР. Закінчує В. Козаченко справжнім виявом неспокою в лавах партійних прислужників і виконавців московських указів в Україні: „Ми горді й спокійні тому, що світ комунізму ... це не світ експлуатації"! .. (Л. П.).

ГАЙДАМАЦЬКИЙ РУХ І „ПРИЄДНАННЯ ДО РОСІЇ"

„В травні - червні цього року відзначатиметься 200-річчя народно-визвольного повстання 1768 року — визначної події в боротьбі українського народу за своє соціяльне і національне визволення, за воз'єднання України з Росією. Цій даті присвячена виставка документальних матеріялів про гайдамацький рух на Україні в XVIII столітті, яка відкрилась в приміщенні Центрального історичного архіву УССР у Києві. Особливий інтерес викликають документи про Коліївщину."

Таке найновіше „історичне відкриття" зробила „Радянська Україна" з 18 травня. Дотепер ще навіть у совєтській науці не було твердження, що Коліївщина мала щось спільного з приєднанням України до Росії.

УСПІХ МОЛОДОГО РЕДАКТОРА ЯРОСЛАВА БІГУНА

Клівленд, Ог. — Пресовий орган університету Джана Керрола „Керрол Нюз" з 26 квітня помістив ілюстровану фотознімкою вістку про те, що ця газета одержала вже втретє щорічну нагороду Асоціяції преси стейту Огайо для коледжів та університетів. Яка такого типу газета і хто з редакторів мав бути відзначений, це питання розглядалось на зборах Студентського Союзу, і врешті-решт українець, Ярослав Бігун, здобув звання Людини Року за свої проникливі і стримані редакційні статті й коментарі. Ярослав Бігун був головним редактором „Керрол Нюз" в 1967 р. і до березня цього року.

У всякого своя доля...

СМЕРТЬ ЧИГАЄ НА ДОРОЗІ

Михайло Околович

В половині лютого цього року в Мілвокі, Висконсин, помер наглою, ніяк несподіваною смертю, молодий, дуже надійний студент і музика, Михайло Околович. Смерть постигла його в місцевому шпиталі внаслідок автового випадку. Покійний їхав автом, т. зв. джіпом, з трьома своїми товаришами, з яких один-шофер помер на місці, два були легше пошкоджені й виліковуються у шпиталі, а покійний Михайло Околович, з важко пошкодженою головою помер у шпиталі день пізніше, не повернувшися до притомности. Авто переїздило залізничні рейки, і в тому моменті втратило, з невідомих причин контролю та з розгоном вдарило в стовп, що спричинило смерть двох молодих людей.

Покійний мав перед смертю нецілих 19 років. Народився у добі таборового життя у Німеччині, в Галлендорфі, 6 липня 1949 року й після народження вимігрував з батьками до ЗСА. Секретарка його Відділу Українського Народного Союзу, в якому він і вся його родина, батько Михайло й мати Михайлина, та брат і сестра, були забезпечені, звітує, що покійний Михайло був дуже спосібним учнем і музикою, і що залишив по собі найкращі спомини і глибокий жаль. Випадок зруйнував молоде життя з усіми великими й радісними плянами, які леліяв і переводив у життя покійний Михайло.

Наскільки Покійний та його батьки серйозно ставилися до планової підготови до майбутнього життя та запевнення виконання уложених плянів, може посвідчити факт, що Покійний, як доходив до студентського життя, не бувши ще навіть сімнадцятилітнім, був уже високо забезпечений і то подвійно: на все життя й від випадків. Забезпечившись на все життя на суму трьох тисяч дол., ця молода людина й її батьки були настільки передбачливі, що окремо забезпечили її на суму п'ятьох тисяч дол. так званою акцидентовою грамотою коштом тільки 9.20 дол. річно! Адже відомо усім, що випадки, зокрема на шляху, постійно й застрашаюче зростають, і що смертні випадки подвоїлися в останнім двадцятиріччю. Під цю пору на сто людей, які вмирають, сім покидають світ внаслідок випадків, в тому половина внаслідок автових випадків. А найважче лихо в тому, що сорок відсотків цих акцидентових смертностей припадає на молодь в її двадцятих роках життя.

Відновивши нашу колюмну, мотто до якої взято зі слів Т. Шевченка „У всякого своя доля", маємо на меті пошанувати пам'ять наших земляків, які передчасно покинули світ, зокрема членів Українського Народного Союзу, а водночас вчити нашу суспільність на прикладах, часто дуже болючих прикладах, яку велику вагу для наших людей і цілих родин має життєве забезпечення, на якому спирає свої життєві пляни. Якщо цій колюмні вдасться осягнути ці два, зарівно почесні, як потрібні, завдання, вона виконає свою мету.

Я. П.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила.

Аплікація на прийняття
— на —
КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ
на СОЮЗІВЦІ
КЕРГОНКСОН, Ню Йорк
від 5-го СЕРПНЯ 1968 року

Ім'я і прізвище: ______
Адреса: ______
Вік: ______ Член УНСоюзу, Відділ: ______
Знання української мови:
СЛАБЕ ☐ ЗАДОВІЛЬНЕ ☐ ДОБРЕ ☐
Залучую на рахунок оплати $______
(Повна оплата курсів — $120.00. Половину належности треба вплатити із аплікацією).
Аплікації висилати на адресу:
UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION ESTATE
Kerhonkson, Nek York 12446

ТАРЗАН, Ч. 6004. Дивна зустріч!

Голоси доходили вниз до Тарзана. — Чи ми щось зловили? — запитував один голос. — Ні! — відповів інший. — Чекайте! Це Тарзан, пан джунглів!

За кілька хвилин спустили повзучу рослинку...

Коли Тарзан дістався наверх, гукнув. — Зімбу, мій приятелю! В яких дивних умовинах зустрічаємося.